

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 276

De Beschermeling van Lord Lister.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE BESCHERMING VAN LORD LISTER.

HOOFDSTUK I.

Ingenieur Barry.

Niet ver van het Strand in de buurt van Temple Bar, een der oudste wijken van Londen, aan het begin van de Fleetstreet, verheffen zich een aantal huizen van zeer onregelmatigen bouw, de Bouverey Street geheten.

Deze onregelmatigheid is waarschijnlijk toe te schrijven aan het feit, dat al deze huizen in zeer uiteenlopende tijdperken gebouwd werden.

Eenige dateerden zelfs uit het begin van de 15e eeuw en werden door de bemoeiing van het Londensche gemeentebestuur, gesteund door een der afdelingen van het Genootschap tot het behoud van Oude Monumenten, in stand gehouden.

Men bevindt zich hier in een der eigenaardigste, belangwekkendste gedeelten van Londen, dicht bij Temple-Inn, een complex van bouwwerken, zooals men er waarschijnlijk op de geheele wereld geen tweede vindt, hetzij dan wellicht te Parijs, in de buurt van de Notre-Dame, in het Ile de la Cité.

De huizen van de Bouverey-Street staan zoo grillig dooreen, dat het wel lijkt, alsof zij met opzet zoo schots en scheef door elkaar zijn geplaatst.

Het krioelt er van kleine stegen en doorgangen, nu eens springt een huis eensklaps naar voren, terwijl de huizenrij een weinig verder weder in een boog terug-

buigt, om een soort binnenplaats te omgeven.

Het lijkt onmogelijk, dat iemand anders dan de bewoners van deze buurt, die er zeer lang vertoeven, den weg in dit doolhof zouden kunnen vinden.

Sommige huizen hebben twee, ja zelfs drie ingangen en velen bezitten nog de eigenaardige houten trappen die van de straat rechtstreeks naar de eerste en tweede verdieping voeren.

De vensters van deze oude huizen zijn zeer klein en sommigen hebben een eigenaardigen schilderachtigen boogvorm.

Men vindt er fraaie trapgevels en hier en daar zelfs nog een houten dak, ofschoon de brandweer alles in het werk stelt, om deze gevaarlijke voorwerpen van bouwkunst afgeschaft te krijgen.

Het was op een fraaie middag in het laatst van April, toen een groote, blauwgelakte auto, op het portier voorzien van een klein wapen, Temple-Bar kwam oprijden, en stilhield op den hoek van de Fleetstreet en de Bouverey-Street.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw, in een stemmige, donkerblauwe livree.

Hij behoefde zijn plaats niet te verlaten, want de auto stond nog niet geheel en al stil, of het portier

werd geopend en twee deftig gekleede heeren, de een van middelbaren leeftijd, de ander nog zeer jong, stapten uit.

De oudste der beide heeren wendde zich tot den chauffeur en zeide op vriendelijken toon:

— Je kunt nu wel naar huis rijden, Henderson — ik weet niet hoe lang wij bij mijnheer Barry zullen blijven, en wij hebben hier trouwens in de buurt een en ander te doen.

De chauffeur kwam even aan zijn pet, en daarop reed de fraaie auto weder terug.

Langzaam gingen de beide heeren de Bouverey-Street in.

Enkele nieuwsgierige gezichten vertoonden zich hier en daar achter de ruiten.

Zij behoorden toe aan bureu, die wel wisten wie deze deftige bezoekers waren. Lord William Aberdeen, de bekende Londensche philanthroop en zijn secretaris Charly Brand.

Maar wat zij waarschijnlijk niet vermoeden konden, dat was, dat zich achter deze beide zoo elegant gekleede heeren, Lord Lister alias John Raffles en zijn trouwe makker Charly Brand verborgen!

Wie zou ook maar een oogenblik hebben kunnen bevroeden, dat de eigenaar van een der schoonste heerenhuizen te Londen, van een renstal, die de begeerte opwekte van niemand minder dan van Zijne Majesteit den Koning, van eenige motor- en zeiljachten, en van een paar groote landgoederen in Schotland en Wales, van drie of vier prachtige auto's, dezelfde man was, naar wien de Londensche politie, onder aanvoering van hoofdinspecteur Baxter, reeds een paar jaren vruchteloos zocht!

Inderdaad — niemand kende dit geheim, behalve Henderson, de trouwe chauffeur, die echter liever zijn leven zou hebben gegeven, dat hij aan den Grooten Onbekende had te danken, dan zijn meester te verraden, dien hij boven alles ter wereld liefhad.

Zoo schreden Raffles en Charly Brand dan langzaam de Bouverey-Street in, en wierpen van tijd tot tijd een blik op de huizen, welke zij passeerden.

— Hoe vaak ik hier ook reeds ben langs gekomen, nog steeds gevoel ik dezelfde bewondering voor onze middeleeuwsche bouwmeesters, Charly! zeide Raffles. Zie eens met welke eenvoudige middelen zij hun doel wisten te bereiken, zie eens welk een harmonie in alle

lijnen, welk een schoonheid in alle onderdeelen, welke een evenwicht in de onderlinge verhouding.

— Zeker, er zijn huizen van den tegenwoordigen tijd, die met millioenen betaald worden, en die toch in schoonheid niet kunnen wedijveren met deze eenvoudige huizen, zeide Charly Brand.

— Het doet mij pijn, als ik bedenke, dat het toch wel niet lang meer zal duren of het moderne verkeer, de speculatie-zucht en de zich steeds uitbreidende industrie zullen zich hebben meester gemaakt van de terreinen waarop deze huizen staan, die dan stellig meedooogenloos zullen worden geslecht.

— Misschien zal de ontzettend hooge prijs, die thans voor dezen grond betaald zal moeten worden, wel als afschrikkend middel dienen! merkte Charly op.

Raffles haalde de schouders op.

— Reken daar vooral niet op! Op de een of andere wijze zullen de heeren industrieelen dien hoogen prijs er wel weer uithalen! Maar hier zijn wij aan ons doel.

De twee vrienden stonden stil voor een huis, dat uit het midden van de zestiende eeuw dateerde, en waarvan alleen het onderste gedeelte, dat eens door een brand vernield was, bij den wederopbouw een weinig was gemoderniseerd, waardoor de hooge stoep was komen te vervallen.

Het was een hoekhuis, en behalve in de Bouverey-Street kon men het ook binnegaan aan de Temple-Street, juist tegenover Temple-Inn gelegen.

Er was echter nog een derde ingang aan een zeer smalle, doodlopende steeg gelegen, die nooit gebruikt werd, daar zich zelden of nimmer iemand in deze steeg vertoonde.

Deze derde ingang bestond uit een kleine, vervelooze deur, in een lagen muur, die iets omringde wat vroeger wellicht een tuin was geweest, maar die nu slechts diende als verzamelplaats van allerlei afval, en speelplaats van tallooze kinderen uit de buurt.

Het huis was goed onderhouden, ofschoon het door zeer eenvoudige lieden bewoond werd, meerendeels beambten, klerken of goedbetalde arbeiders.

Raffles trok aan de glimmend gepoetste koperen bel, waarop de deur geopend werd door een kraakzindelijk dienstmeisje, dat de beide bezoekers aanstonds scheen te herkennen.

— Kun je mij ook zeggen of mijnheer Barry thuis is lief kind? vroeg Raffles.

— Hij is zoeven teruggekeerd, mylord!

— Zouden wij hem niet storen?

— Ik geloof niet dat daar veel kans op bestaat, mylord! zeide het dienstmeisje, glimlachend. Mijnheer Barry verlangt altijd zeer naar uw komst, geloof ik!

— Hoor die kleine wijsneus eens! zeide Raffles glimlachend, terwijl hij het dienstmeisje onder de kin streek.

— Moet ik uw bezoek gaan aandienen, mylord? vroeg het dienstmeisje blozend.

— Dat is niet noodig, lief kind, wij zullen den weg wel vinden!

De beide heeren bestegen een vrij breede trap, ter rechterzijde van de oude vestibule, die haar licht ontving door een groot vierkant raam met kleine ruitjes boven de deur, en bereikten zoo de eerste verdieping.

Zij sloegen een gang in, die zich recht voor hen uitstrekte, nadat zij het portaal bereikt hadden, en waarop halverwege twee dwarsgangen uitkwamen, die in elkanders verlengde lagen.

Zij hielden stil voor een deur, waarop met een punaise een visitekaartje was vastgestoken, waarop te lezen stond:

Frederic Barry,
Civiel Ingenieur.

Raffles klopte aan, en dadelijk klonk een heldere stem in de kamer:

— Binnen!

De Grootte Onbekende opende de deur en de beide vrienden traden een helder, door drie ramen verlicht vertrek binnen, dat degelijk en tevens gezellig gemeubeld was.

Tusschen twee der ramen stond een groote teekentafel, die met allerlei teekengerei bedekt was, en aan een der wanden bevond zich een groote boekenkast gevuld met wetenschappelijke werken en romans.

Het vertrek bezat nog een tweede deur die met een portière van bruine stof was bedekt.

Bij een der ramen had een slanke, breedgeschouderde jonge man, met een krachtig geteekend gelaat en doordringende, donkere oogen gestaan, die aanstonds het potlood uit de hand legde, dat hij bezig was te hanteeren en haastig naar de bezoekers toekwam.

Het was duidelijk te zien, hoe de komst van Lord Aberdeen hem verheugde, want zijn oogen schitterden en zijn jong gelaat glansde van vreugde.

Hij drukte de hem toegestoken hand krachtig, en riep uit:

— Wat doet het mij een genoeg mylord, dat ik u hier mag zien! Neem aanstonds plaats wat ik u bidden mag! Wacht, ik zal wat ruimte voor u maken, op gindschen gemakkelijken stoel!

Hij wierp een aantal boeken van een lederen leunstoel op zijn schrijftafel, en even later waren de drie mannen gezeten.

HOOFDSTUK II.

Een vereerende opdracht.

Raffles hield een oogenblik zijn groote, grijze oogen op den jongen ingenieur gevestigd, terwijl er een onmerkbaar glimlach om zijn dunne lippen speelde.

— Mijn waarde Freddy, begon hij, laat ik maar beginnen met te zeggen, dat mijn bezoek hier niet alleen het verlangen tot oorzaak heeft, om u weer eens terug te zien! Ditmaal is er ook een andere zijde aan de zaak!

De jonge ingenieur had eenigszins verbaasd opgezien.

Blijkbaar bemerkte hij aan het tintelen van de oogen van zijn bezoeker, dat er weer iets buitengewoons gaande was, want hij stond langzaam op, wierp zijn sigaret weg, en kwam dicht voor Raffles staan.

— Wat is het dan, mylord? Zeg het mij spoedig.

— Wel, ik zal je niet al te lang in spanning laten, waarde vriend! hernam Raffles.

Hij haalde een langwerpige gele envelop uit zijn zak, die met een groot rood zegel gesloten was, en klopte er mede op den binnenkant van zijn linkerhand.

Toen begon hij weder:

— Mijn waarde Fred! Wij kennen elkander nu reeds bijna een jaar, en ik kan niet anders zeggen, dan dat ik bij onze kennismaking zeer gewonnen heb!

— Toch niet meer dan ik, mylord — dat zoudt gij toch niet durven volhouden? riep Barry uit, met een stem die trilde van ontroering. Moet ik u er dan nog aan herinneren, dat gij u mijn lot hebt aangetrokken, toen ik een jaar geleden der wanhoop nabij was en op het punt stond een wanhopigen stap te ondernemen? Moet ik u nog zeggen, dat gij het geweest zijt, die het mij mogelijk heeft gemaakt, mijn studiën te voltooien, en eindelijk den zoo vurig begeerden graad te behalen? Moet ik er u dan waarlijk nog opmerkzaam op maken, dat ik alles, letterlijk alles aan u te danken heb — mijn toekomst, mijn geluk, ja zelfs mijn leven?

Maar Raffles had met een bezwerend gebaar de hand opgeheven en viel den jongen ingenieur in de rede,

door bijna streng te zeggen:

— Wij hadden afgesproken, dat gij daar nooit meer over zoudt praten! Als gij uw woord niet houdt, dan kan ik onmogelijk voor den dag komen, met het doel van mijn bezoek! Ga weer zitten, en luister nu kalm, naar wat ik u te zeggen heb. Dat ik u geholpen heb, was eenvoudig mijn plicht, want het is immoreel, iemands talent renteloos te laten liggen! Zelfs mijn eigen belang schreef mij voor om zoo te handelen, want wat knappe koppen doen, dat strekt bij slot van rekening toch ten bate van de geheele gemeenschap!

De jonge ingenieur schudde glimlachend het hoofd, en zeide aangedaan:

— Ik zie het al, Mylord, gij wilt niet, dat men u zijn dankbaarheid betuigt. Nu, het zij dan zoo! Gij zult mij echter nooit kunnen beletten u in mijn gedachten tot den beste van alle menschen te stempelen!

Een oogenblik verscheen er een sarcastisch glimlachje om de lippen van Lord William Aberdeen.

Toen maakte hij opnieuw een afwerend gebaar en vervolgde:

— Laat ons nu eens terzake komen, mijn jongen! Gij hebt een half jaar geleden een graad behaald, en sinds dien hebt gij reeds eenige kleinere werken met groot succes kunnen volbrengen!

— Dank zij uw tusschenkomst, Mylord! riep Barry vol vuur uit.

— Dat laten wij rusten! Uw lastgevers waren zeer tevreden, en het overige doet er niets toe! Laat ik kort zijn. Gij hebt door dat werk de aandacht op u gevestigd en zelfs in regeeringskringen is het doorgedrongen, dat gij een stoutmoedig en zeer bekwaam ingenieur zijt! Het zal u bekend zijn, dat een deel van de Londensche haven zal worden ingericht tot basis voor een smaldeel van een tiental kruisers en een aantal torpedojagers. Die werken omvatten onder meer de aanleg van een groote steenen havenkade, het slaan van een nieuwe brug over de Theems, en het

plaatsen van een tweetal buitengewoon groote lieren met een hefvermogen van bijna een half millicien ton! Welnu Freddy, ik kom u mededeelen, dat het Departement van Marine op u de keus heeft laten vallen, om het grootste gedeelte van deze werken tot stand te brengen, namelijk de constructie van de geweldige brug over de Theems en het plaatsen van de beide lieren.

Een oogenblik bleef het zeer stil in het vertrek.

Fred Barry was bleek geworden van blijde ontroering en zijn donkere oogen staarden onafgebroken naar het gelaat van zijn beschermer.

Toen barstte hij uit, terwijl hij de hand van Raffles greep, en die drukte alsof hij haar verbrijzelen wilde:

— Dat heb ik weder aan u te danken, Mylord, ik ben er zeker van! Nietwaar mijnheer Brand? zoo wendde hij zich tot Charly. Neen, gij moogt het niet zeggen, ik zie het reeds aan uw gelaat! Gij overstelpt mij, Mylord, hoe moet ik u toch voor dit alles danken?

— Door er in het geheel niet meer over te praten! antwoordde Raffles kalm. Als gij het niet verdiendet, zou ik mij in het geheel geen moeite hebben gegeven. Het geluk wilde, dat ik een paar der heeren van het Departement van Marine goed ken, en daarvan heb ik gebruik gemaakt, om de aandacht op u te vestigen. En dat is alles!

— Dat is alles, en daarmee hebt gij mij tot de gelukkigste van alle menschen gemaakt! En niet alleen mij, maar ook mijn kleine Grace! Het zal niet lang meer duren, Mylord, of wij zullen eindelijk onzen harte-wensch kunnen vervullen en in het huwelijk kunnen treden!

Raffles had met denzelfden glimlach om zijn lippen naar deze uitbarsting geluisterd.

Hij stak den jongen ingenieur de gele enveloppe toe, en zeide:

— Hier hebt gij de officieele aanstelling, ik heb mij het genoeg niet willen laten ontnemen, u haar persoonlijk ter hand te stellen! Het salaris zal u wel meevallen, en ik ben overtuigd, dat gij eer met het werk zult inleggen.

— Het is juist een kolfje naar mijn hand, Mylord! Ik heb reeds lang naar zoo iets verlangd! Goede God, het is bijna te veel om te dragen! Ik kan het geluk niet alleen torsen, Mylord, ik vraag u verschooning, maar ik moet het aanstonds aan Grace mededeelen!

En met deze woorden snelde Freddy naar het telefoontoestel dat op zijn tafel stond en sprak opgewonden in het toestel, terwijl hij van blijdschap over zijn woorden struikelde en alles drie keer moest herhalen.

Toen legde hij het toestel weder neer, stond een oogenblik stil, en opende toen vlug de gele enveloppe, na eerst het roode zegel met iets als eerbied te hebben bekeken.

Hij doorliep vlug den inhoud, en riep toen vol vreugde uit:

— Maar dat is bijna een burgermansvermogen, Mylord!

— Het doet mij genoeg, dat het u bevalt, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij opstond en Charly een wenk gaf.

Toen vervolgde hij:

— Ik meen mij te herinneren, mijn waarde Fred, dat men zijn vreugde het best met een ander deelt! Dat moest gij ook maar doen! Gij zult wel begrijpen wat ik bedoel! Wij gaan nu heen, maar over een paar dagen komen wij u weer bezoeken en hopen u dan midden in de toebereidselen voor het groote werk te vinden!

— Daar kunt gij zeker van zijn, Mylord! Ik zal werken, dat de vonken er af spatten! Lieve hemel — ik geloof dat ik bergen zou kunnen verzetten!

En Barry plaatste zich midden in het vertrek en strekte zijn beide sterke armen met gebalde vuisten uit, met een trek van ontombare geestkracht op zijn licht gebruind gelaat.

— Doe dat, mijn vriend — en Grace Moreland, uw aanstaande vrouw, zal er zeker niet het minst verheugd over zijn!

— Sta mij dan toe, nogmaals te danken, Mylord! Ik weet wel, dat gij er tegen hebt, maar ik kan niet anders! Gij hebt twee menschen innig gelukkig gemaakt, en dat moet u hiernamaals vergoed worden!

Raffles gaf geen antwoord, maar wendde zich naar de deur, en de jonge ingenieur kon zijn gelaat niet zien.

Op den drempel wendde Raffles zich nog eens om, en zeide op vriendelijken toon:

— Gij weet dat ge mij steeds kunt vinden in mijn huis aan de Regentstreet als ge mij voor het een of ander mocht noodig hebben! Tot ziens!

Hij wuifde Barry nog eens toe, en daarop verliet hij

met Charly het vertrek, terwijl de man, dien hij zooveel gelukkig had gemaakt, hem uitgeleide deed.

Op straat gekomen, stond Raffles een oogenblik als in gedachten stil, en zeide toen op zachten toon:

— Zou hij waarlijk gelukkig zijn, Charly?

— Kun je dat nog vragen? Hij had wel voor je op zijn knieën willen vallen!

— Dat verzoent mij — met veel anders, Charly! Zou hij werkelijk veel van dat jonge meisje houden?

— Van Grace Moreland? Hij aanbidt haar!

— Hoe lang kent hij haar?

— Ik geloof dat hij haar een paar maanden nadat je hem van den ondergang gered hebt, voor het eerst heeft ontmoet. Hij was aanstonds getroffen door haar schoonheid en liefalligheid!

— Zij was immers even arm als hij?

— Zij bezat niets, Edward! Grace Moreland is de dochter van een eenvoudigen onderwijzer, en zij zelve oefent, zooals je weet, hetzelfde beroep uit als haar vader.

— Hoe oud is zij?

— Ik geloof achttien jaar!

— Dan zullen zij er toch verstandig aan doen als zij nog een paar jaren wachten, zeide Raffles op ernstigen toon. Zij zijn beide nog te jong, want ik geloof niet, dat Fred Barry ouder is dan drieëntwintig jaar.

— Dan vergis je je, hij is reeds 25!

Onder het spreken waren de twee vrienden de Bourverey-Street langzaam weder teneinde geloopt en zij zouden de Flectstreet weder inslaan, toen zij bijna tegen twee mannen waren aangeloopt, die juist de grillig gevormde straat wilden inslaan, die zij wildert verlaten.

Een hunner mompelde een onverstaanbaar excuus, en een oogenblik bleven de vier mannen tegenover elkaar staan.

Toen ging elk zijns weegs.

Maar Raffles keek nog eens om, en zeide:

— Vreemd — ik geloof dat ik het gezicht van dien eenen man wel eens vaker gezien heb!

— Dat is niet zoo verwonderlijk! zeide Charly lachend. Het is trouwens een opvallend gezicht!

— Ja, een gezicht dat men niet spoedig vergeet — het heeft iets Mongoolsch met die uitstekende jukbeenderen en die ingevallen wangen!

Raffles had nog een blik achter zich geworpen en bleef een oogenblik staan om de beide mannen na te zien.

— Ja, nu herinner ik mij eensklaps waar het was! riep hij uit. Het is hier in dezelfde straat geweest, in de buurt van het huis van onzen vriend Barry. Maar kom, mijn jongen — laten wij liever wat voortmaken want het is al tamelijk laat en wij moeten nog eenige dringende boodschappen doen!

HOOFDSTUK III.

Verandering van stemming.

Er waren een paar weken verlopen, sedert Raffles het bericht aan den jongen ingenieur had kunnen brengen, dat hem zoo gelukkig had gemaakt.

In dien tijd had de Groote Onbekende een paar avonturen beleefd, en eenige ondernemingen op touw gezet, die het hem onmogelijk hadden gemaakt, zijn woord gestand te doen om Fred Barry weder een bezoek te brengen.

Maar in het begin van Mei reed opnieuw de groote blauwgelakte auto door de Fleetstreet om stil te houden op den hoek van de Bouverey Street.

De twee vrienden stapten weder uit, en begaven zich naar het oude huis waar hetzelfde vriendelijke dienstmeisje hun de deur opende.

— Is mijnheer Barry thuis? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, hij is druk aan het werk — maar ik geloof toch wel dat hij u zal ontvangen! zoo voegde zij er haastig aan toe.

— Mijnheer werkt zeker erg druk? vroeg Raffles glimlachend.

— Als ik de waarheid mag zeggen, mylord — ik geloof, dat mijnheer Barry veel te hard werkt! Hij is de laatste week zoo bleek en als ik hem er wel eens naar vraag, dan zegt hij dat hij zware hoofdpijn heeft! Het is misschien wel wat brutaal van mij, maar mijnheer Barry is zulk een vriendelijk man!

— Wij zullen hem wel eens gaan zeggen, dat hij zich een weinig in acht moet nemen, zeide Raffles lachend. Hij loopt zeker te hard van stal, en dat mag volstrekt niet, anders houdt hij het zeker niet uit!

De twee mannen gingen de trap op en Raffles klopte op de deur van het werkvertrek van den jongen ingenieur.

Het scheen hem toe, alsof het „binnen” van den jongen man lang niet zoo opgewekt klonk als dien laatsten keer, toen zij hem met zijn aanstelling kwamen verrassen.

Hij duwde de deur open en bleef een oogenblik op den drempel staan.

Barry stond voor zijn werktafel, waarop een groot vel papier lag uitgespreid dat met een blauwe teekening was bedekt.

Hij werkte evenwel niet, maar leunde met beide ellebogen op het hellende vlak van de tafel, het hoofd in beide handen gesteund.

Hij keek zelfs niet aanstonds op, ten einde zich te overtuigen, wie hem kwam bezoeken, en Raffles moest tamelijk luid kuchen, om zijn tegenwoordigheid kenbaar te maken.

Toen eerst hief de jonge man snel het hoofd op, en Raffles zag dadelijk, hoe bleek zijn gelaat was, en hoe diep de rimpel, die zijn blank voorhoofd ploegde.

Hij poogde echter aanstonds zijn trekken een vroolijker uitdrukking te geven, toen hij zijn bezoeker herkende.

Met uitgestoken hand ging hij op Raffles toe en bood daarna de beide mannen stoelen aan.

Raffles had zijn jongen beschermeling zwijgend en van terzijde gadeslagen, terwijl hij langzaam zijn handschoenen uitdeed.

— De tijd heeft mij tot mijn spijt ontbroken, u eerder een bezoek te brengen, mijn waarde Barry, begon hij. Ik wilde het nu echter niet langer uitstellen, want gij zult wel begrijpen, dat ik zeer nieuwsgierig ben, om te vernemen, welke vorderingen uw werk maakt!

— Alles gaat voortreffelijk, mylord! antwoordde Barry. Alles loopt mij mede! Mijn medewerkers zijn uitstekend, de aannemers hebben mij stellig beloofd, dat ik het noodige materiaal op tijd zal krijgen, en over een week beginnen wij reeds met het aanleggen van de fundamenteen voor een der groote hefkranen!

— Gij zijt dus tevreden?

— Zeer tevreden, mylord!

— Werkt gij echter niet te hard? Ik vind, dat gij zeer bleek zijt, en niet alleen dat — uw gelaat vertoont

ook trekken, die mij niet bevallen — die ik er nog nimmer op gezien heb! Scheelt er iets aan?

— N-neen, mylord! Mij scheelt niets! antwoordde Barry op doffen toon, die in tegenspraak was met zijn woorden.

Raffles wilde iets zeggen, toen er op de deur werd geklopt en het hoofd van de kamerverhuurster om den hoek werd gestoken.

— Hier is een brief voor u, mijnheer! zeide zij.

De oude vrouw kwam het vertrek een paar schreden binnen en overhandigde den ingenieur een brief, waarop zij de kamer verliet, na een schuwem blik op den deftigen bezoeker te hebben geworpen.

Barry had den brief reeds op de tafel geworpen, toen hij hem langzaam weder opnam, en het adres nauwkeuriger bekeek.

Er kwam een smartelijke trek op zijn gelaat, die Raffles niet ontging.

— Als gij dien brief wilt lezen, waarde Fred, laat u dan vooral niet door onze aanwezigheid terughouden, zeide Raffles vriendelijk.

— Als gij het vergunt, mylord — zeide Raffles op schorren toon. De zaak is — ik ken de hand die het adres schreef — deze brief bevat voor mij misschien zeer belangrijk nieuws.

Hij scheurde haastig den omslag open en begon den inhoud van het schrijven met groote haast, ja met een ware woede door te lezen.

Nog voor hij den brief geheel teneinde had gelezen, slaakte hij een kreunend geluid, bracht de hand voor de oogen en fluisterde heesch:

— Dus toch... — O, God..... dat dit mogelijk is!

Hij scheen de aanwezigheid van zijn beide bezoekers geheel en al te hebben vergeten en liet zich in een leunstoel nedervallen, met beide handen voor het gelaat.

Raffles was opgestaan en legde nu vriendelijk zijn hand op den schouder van den jongen man.

— Die brief schijnt u wel hevig te hebben ontroerd? vroeg hij op zachten toon.

Barry hief het gelaat op en Raffles zag dat het op vreeselijke wijze vertrokken was, en doodsbleek.

— Wilt gij mij niet in vertrouwen nemen? ging hij voort. Gij weet toch wel, dat wij beiden oprechte vrienden van u zijn, en u met alles willen helpen!

— In deze zaak kunt gij mij niet helpen, Mylord! kreet Barry op wanhopigen toon. Mijn leven is verwoest..... het heeft geen waarde meer voor mij! Alles

is uit... uit! O, dat er zooveel bedrog kan schuilen in zulke reine oogen!

Met dien enkelen kreet, die recht uit het hart kwam, en dien de jonge man niet had kunnen weerhouden, had Raffles alles begrepen.

Hij nam naast Barry plaats en sloeg zijn arm om de breede schouders van zijn beschermeling.

— Vertrouw het mij toch maar toe, drong hij aan. Het zal u misschien verlichting schenken!

Barry hief het gelaat op, waarop nu een uitdrukking van nameloos wee verspreid lag, en zeide toen, met een stem die geen klank meer had:

— Ja — ik wil het u zeggen — binnenkort zal toch iedereen het weten! Luister, Mylord, en oordeel zelf, of ik reden heb, het leven voortaan waardeloos te achten!

Hij keek eenigen tijd als doelloos voor zich uit en begon toen:

— Ik heb het niet voor u verborgen gehouden, voor u, die mijn weldoener zijt, dat ik een vurige liefde had opgevat voor een jong meisje, Grace Moreland geheeten, de dochter van een eenvoudigen onderwijzer. Ook zij had mij lief — ten minste zoo zeide zij! O, die arglistigheid van de vrouwen!

Hij had de gebalde vuist opgeheven en zijn oogen hadden een harde uitdrukking gekregen.

Daarop vervolgde hij, recht voor zich uitstarend:

— Ik achtte mij de gelukkigste van alle stervelingen. Het werk was mij een lust, — ik deed het immers voor haar, om haar te spoediger in mijn eigen huis te kunnen voeren! Maar een week ongeveer geleden, brak het noodlot over mijn hoofd los! Ik moest van zoogenaamde „Vrienden” vernemen, dat Grace — het is afschuwelijk om het te moeten zeggen! — dat mijn aanbeden engel in het geheim — een anderen man ontving! Dat moet drie malen gebeurd zijn, sedert ik u voor de laatste maal zag, en bureu van het huis, waar de samenkomst plaats had, hebben haar met de meeste beslistheid herkend! Zij bedroog mij dus, mij, die mijn leven voor haar had willen geven — duizendmaal!

Barry werd door zijn aandoening zoozeer overmand, dat hij niet verder kon spreken maar in snikken uitbarstte en zijn gelaat in zijn handen begroef.

Raffles klopte hem zachtjes op den schouder, die sidderend op en neer bewoog en zeide:

— Hebt gij daar nu wel zekerheid van? Kunt gij u onmogelijk bedriegen?

— Dat heb ik zelf tot het laatste oogenblik geloofd, Mylord! Ik werd door jalouzie en wraakzucht verteerd... en toen heb ik... ik weet, dat het laag is, maar ik kón niet anders — toen heb ik aan een mijner beste vrienden verzocht, mij die zekerheid te verschaffen! En daar ligt zijn antwoord! Twijfel is niet meer mogelijk! Hij zelf heeft haar het huis zien binnengaan, een paar minuten later den man, dien zij reeds drie keer had ontvangen... en te zamen verlieten zij een uur later het huis weder!

— Ja — dat is... zeide Raffles aarzelend, ten diepste bewogen door het hartstochtelijk leed van den bedrogen minnaar. Die samenkomsten hadden dus niet plaats in het huis van haren vader?

— Neen — in het huis, waar die ellendeling woont.

— Waar is het?

— In Druly Lane.

— Kent gij dien man?

Het bleek of Barry met zijn antwoord aarzelde.

— Ik ken hem — van vroeger — een weinig. — Hij heet Arthur Gale!

Barry was opgevolgen, terwijl hij den naam noemde van den man, die hem zoo diep in het hart gewond had en stond nu met gebalde vuisten midden in de kamer terwijl zijn oogen schitterden van wraakzucht.

— Maar laat hij zich voor mij in acht nemen! Bij God, ik verwurg hem met deze handen, zoodra ik hem zie!

Raffles echter zeide hoofdschuddend:

— Wanneer je een raad van mij kunt aannemen, doe dan niets overijld! Nog steeds is het mogelijk dat gij u vergist, of liever, dat men u opzettelijk bedrogen heeft! Ik heb uw verloofde nog slechts enkele malen ontmoet, maar als ik op haar uiterlijk mag afgaan, dan acht ik haar niet in staat tot zulk een verraad!

Er kwamen tranen in de oogen van den jongen in-

genieur, en zijn stem sidderde toen hij de hand van Raffles greep en zeide:

— Ik dank u voor die woorden, Mylord — gij geeft mij een leven terug! O, ik zou zelf nog zoo gaarne twijfelen! Ik kan het niet gelooven — zij was nog zoo lief en zoo rein!

— Hebt gij haar iets van uw wantrouwen laten merken?

— Ik heb niets nadrukkelijk gezegd, Mylord, maar zij moet wel iets gemerkt hebben, dunkt mij, want ik was zeer somber in de laatste dagen! Zij vroeg ook wat mij scheelde, maar ik heb ontwijkend geantwoord — ik heb gezegd, dat ik mij wat overwerkt had en wat onwel gevoelde. Ik wist toen trouwens nog niet, wat deze brief mij mededeelde.

— Laat haar dan nog eenige dagen onkundig tot dat gij volkomen zekerheid hebt, mijn vriend, hernam Raffles, terwijl hij opnieuw zijn hand op de breede schouders van den jongen man legde.

— Ik beloof het u, Mylord — al zal het mij moeilijk vallen! antwoordde Barry op doffen toon.

— Gij moet al uw aandacht zooveel mogelijk bij uw werk zien te bepalen, want het eischt alles van u! ging Raffles voort. Wilt ge mij eens laten zien hoever ge zijt?

De jonge ingenieur leidde Raffles naar zijn teekentafel en zette hem daar uiteen hoever hij met zijn plannen reeds gevorderd was.

Raffles luisterde met de grootste aandacht, maakte nu en dan een opmerking die getuigde van zijn kennis van zaken, en daarop nam hij met Charly afscheid, na nogmaals den jongen ingenieur op het hart te hebben gedrukt, zich niet door zijn drift te laten meeslepen.

Hij beloofde hem van zijn kant, alles in het werk te stellen om zonder opzien te baren de waarheid aan het licht te brengen.

HOOFDSTUK IV.

De moord.

Toen Raffles en Charly twee dagen later des morgens in de kleine eetzaal gezeten waren, waar zij zoo juist het wel voorzien ontbijt hadden genuttigd en de bladen ter hand hadden genomen, keek Raffles eensklaps verrast op, door een angstigen kreet van Charly, die met bleek gelaat en strakke oogen in een nummer van de „Daily Telegraph” verdiept was.

— Wat is er, Charly? Er moet iets ernstigs gebeurd zijn, — je ziet zoo bleek als een laken.

— Dat is geen wonder, — er is een moord gepleegd in de kamer van Frederic Barry.

— Wat zeg je daar? Groote God! Hij zelf toch niet?

— Neen, een vreemdeling! Wie denk je dat het is?

— Hoe kan ik dat nu weten! riep Raffles eenigszins ongeduldig uit.

— Arthur Gale, de medeminnaar van den jongen ingenieur.

— En in zijn kamer? Dat is vreeslijk!

— Barry is reeds gearresteerd en de rechter van instructie heeft hem reeds een eerste verhoor afgenomen.

— En — heeft hij bekend?

— Hij loochent iets met de zaak uitstaande te hebben!

— Lees het mij voor! zeide Raffles op korten toon.

Charly vouwde het blad dubbel, liet zich achterover in zijn stoel vallen en las het volgende berichtje:

„In den afgelopen nacht is in een pension in de Bouvereystreet, een zeer zwaar misdrijf gepleegd, waarvan een man van omstreeks 36-jarigen leeftijd, volgens zijn papieren een zekeren Arthur Gale, het slachtoffer is geworden.

„Omstreeks elf uur in den avond hoorden eenige bewoners van het huis een zwakken knal, als van een revolvershot, dat gelost werd in een der vertrekken van de woning van een jongen ingenieur, Frederic Barry geheeten, die daar sedert

een jaar woonde.

Ook de kamerverhuurster, Miss Pincher, hoorde het geluid en ijlden met twee harer huurders, de heeren Longman en Birkett, de trap op, maar niet, dan nadat zij eenigen tijd geredekaveld hadden over de plek van waar het geluid afkomstig was.

Toen zij het vertrek van Frederic Barry bereikten, vonden zij de deur van zijn werkkamer geopend.

Midden in het vertrek stond de bewoner. Hij droeg een overjas en had zijn hoed op.

Hij stond heengebogen over het lichaam van een man, en richtte zich verschrikt op, toen hij het geluid van de voetstappen achter zich vernam.

Hij was buitengewoon bleek, en zijn gelaat was krampachtig vertrokken.

Een oogenblik bleven de drie menschen op den drempel voor de deur staan. De man daarbinnen bleef onbewegelijk als uit steen gehouwen.

Toen hoorden de drie personen daarbuiten Frederic Barry duidelijk mompelen:

— Hij is dood — dat heb ik niet gewild.....

Daarop liet de ingenieur zich op een stoel neervallen met de oogen steeds op het beweginglooze lichaam van den man gericht, dat in het midden van het vertrek op den vloer lag uitgestrekt.

Hij scheen volstrekt niets meer te bemerken van de aanwezigheid der drie personen, die zich haastten de politie te telephoneeren.

Eenige minuten later was Frederic Barry in arrest gesteld.

Hij verklaart dat hij juist thuis was gekomen, en dat hij Gale reeds dood had gevonden, met een diep gat in de borst, want de kogel, die den ongelukkige gedood heeft, heeft het geheele lichaam doorboord, en is toen in een post van een deur blijven steken.

Hij heeft verder voor den rechter van instructie verklaard, dat hij Gale slechts oppervlakkig kende, en dat hij juist zooeven uit zijn woning was gekomen, waar hij een ernstig gesprek met hem had willen voeren.

Het eerste vluchtige onderzoek van de politie evenwel heeft reeds aangetoond, dat de gearresteerde ingenieur reeds op enkele punten, of gelogen heeft, of op zeer zonderlinge wijze met de waarheid is omgesprongen.

Hij heeft namelijk verzwegen — en hier moeten wij een zeer pijnlijke zaak aanroeren — dat het van algemeene bekendheid was in de buurt waarin hij woonde, dat er een betrekking moet hebben bestaan tusschen de verloofde van ingenieur Barry, wier naam wij voorloopig nog willen verzwijgen, ofschoon zij in het proces zeker wel genoemd zal worden, en Arthur Gale.

Het staat namelijk onomstootelijk vast, dat zij tot driemaal toe met het slachtoffer een samenkomst in diens woning heeft gehad.

De zaak wordt er niet minder duister en tragisch op, doordat de jonge dam in kwestie sedert een paar dagen spoorloos verdwenen is, zoodat de rechter van instructie niet in staat was haar te verhooren.

Hij neemt echter voorloopig aan, dat ingenieur Barry in een aanval van woeste jaloezie zijn medeminnaar gedood heeft.

Men heeft Arthur Gale omstreeks 10 uur het huis in de Bouvercy Street zien binnegaan, waar hij naar Barry vroeg. Men deelde hem mede dat hij zooeven de deur was uitgegaan, maar zeker spoedig zou terugkomen, waarop Gale verzocht, in zijn kamer even op hem te willen wachten, daar hij hem belangrijke dingen had te zeggen.

In de revolver, die men bij ingenieur Barry vond, zaten zes patronen, waarvan er twee waren afgevuurd.

De arrestant beweert echter, dat hij deze kogels reeds maanden geleden heeft afgeschoten tegen een nachtelijken overval van een bende straatrovers in het Oosten van Londen, maar het spreekt vanzelf dat de rechter van instructie met deze verklaring geen genoegen neemt!

Binnenkort zijn er misschien nog opzienbarende onthullingen in deze zaak te wachten.

Wij zullen niet nalaten onze lezers daarvan geregeld op de hoogte te houden.

Charly liet het blad zakken, en keek Raffles onderzoekend en met een angstigen blik in zijn blauwe oogen aan.

— Wat denk je daar wel van? vroeg hij toen zacht.

— Het is een ernstige zaak, Charly — zeer ernstig! antwoordde Raffles hoofdschuddend. De jaloezie is een slechte raadgeefster en menigeen heeft er zijn leven mee vernield! Barry was van driftig temperament — wie kan zeggen, wat er tusschen die twee mannen is voorgevallen?

— Weet je wat ik in het verslag mis? vroeg Charly.

— Wat dan?

— Het uur waarop Frederic Barry is thuisgekomen! Ik zou wel eens willen weten hoe lang dat onderhoud geduurd kan hebben, aan het einde waarvan hij den ander neerschoot!

— Dat is geen slechte opmerking, Charly! Hij kan pas even thuis zijn geweest, want volgens het verslag had hij zijn jas nog aan en zijn hoed op! Het zou echter niet onmogelijk zijn, dat slechts een paar woorden met Gale gewisseld, voldoende zijn geweest, om hem in een hevige drift te doen ontsteken.

— Laten wij dat dan maar eens aannemen! Maar dan is er toch nog iets, wat mij in het verslag is opgevallen!

— Laat eens hooren, Charly.

— Er wordt in gezegd, dat er van de zes patronen twee verbruikt waren, en toch schijnen alle getuigen zeer beslist te zijn in hun verklaring, dat zij maar een enkel schot gehoord hebben!

— Heel goed opgemerkt, mijn jongen! riep Raffles uit. Dat rijmt tenminste niet met elkaar! Trouwens — er is ook maar sprake van één wond!

De beide mannen zaten eenigen tijd zwijgend tegenover elkander, totdat Raffles veerkrachtig overeind sprong en uitriep:

— Wij kunnen niet stilzitten, Charly. Ik wil deze zaak nader onderzoeken, ik wil weten wat er met Miss Grace Moreland gebeurd is, waar zij op het oogenblik is — welke rol zij in dit geheele drama heeft gespeeld. Ik kan het niet gelooven, al is de schijn nog zoo tegen hem, dat Frederic Barry tot een dergelijke misdaad in staat zou zijn, zelfs al werd zij waarschijnlijk in drift gepleegd! Kom mede — ik wil aanstonds aan

den hoofdinspecteur verlof gaan vragen de zaak persoonlijk te mogen onderzoeken.

— Dat verlof zal hij je niet weigeren, Edward! Hij zal zich wel herinneren, dat lord Aberdeen een zeer bekwaam amateur-detective is, die hem reeds in menige zaak, waarbij de officieele recherche met de handen in het haar zat, groote diensten heeft bewezen, door dingen aan het licht te brengen, die op het eerste gezicht volkomen raadselachtig en onontwaaarbaar leken!

— Ik dank je voor die vleiende woorden, Charly! Laten wij dan voortmaken! Ik ben het aan Barry verplicht! Zelfs al is hij werkelijk schuldig — wat God verhoede, al is de schijn op vreeselijke wijze tegen hem — dan nog wil ik hem niet in den steek laten.

De beide vrienden kleedden zich aan, en reden een oogenblik later in de bekende blauwgelakte auto van Zijne Lordschap naar Scotland Yard, het Engelsche hoofdbureau van politie.

Zij werden, nadat Raffles zijn kaartje aan den dienstdoenden agent had vertoond, aanstonds toegelaten in het bureau van Phileas Baxter, den hoofd-commissaris van politie.

Deze hooggeplaatste autoriteit ontving lord Aberdeen met veel strijkages en noodigde hem uit plaats te nemen.

— Waaraan heb ik het groote voorrecht van uw bezoek te danken, mylord? vroeg hij, terwijl hij Raffles een kistje met geweldig groote sigaren toeschoof, hetwelk deze echter glimlachend negeerde.

— Ik kom u even lastig vallen, mijnheer Baxter, in zake den moord in de Bouverey-street!

— Ah! hebt gij er al van gehoord, mylord! Een treurige zaak — een zeer treurige zaak! Een jong mensch met zulk een voortreffelijke toekomst, en aan wien de regeering zooeven een belangrijke opdracht had gegeven!

— Gij houdt den jongen man zeker voor schuldig, mijnheer Baxter? vroeg Raffles, terwijl hij den hoofd-commissaris van politie strak aanzag.

— Vraagt gij dat nog, mylord? riep Baxter verbaasd uit. Als hij het niet was — wie zou het dan moeten zijn? Er bevond zich niemand anders in het vertrek; de dienstbode heeft niemand anders zien passeeren dan de gewone bewoners van het huis, men weet dat Barry alle redenen had om Gale te haten. Men vond hem in de nabijheid van zijn slachtoffer, terwijl er in zijn revolver twee patronen waren afge-

vuurd — kortom —: alles klopt als een bus! De instructie zal op rolletjes loopen, en als alles goed gaat hebben we den jongen moordenaar binnen een maand aan de galg!

En bij deze woorden wreef Baxter zijn dikke handen genoeglijk over elkaar, als een oudheidkenner, die zooeven voor weinig geld een prachtig stuk is machtig geworden!

Raffles had onmerkbaar de schouders opgehaald, toen hij de man zoo hoorde spreken, die zoo menigmaal zijn politieagenten op hem had afgezonden.

Toen hernam hij:

— Toch is de mogelijkheid niet geheel en al uitgesloten, mijnheer Baxter, dat de zaak zich toch anders heeft toegedragen dan de politie op het oogenblik aanneemt. Het is wel eens meer voorgekomen, dat zelfs een detective zich vergist! Het zal u misschien bekend zijn, dat Frederic Barry tot mijne beschermelingen behoort, en dat ik zeer veel belang stel in het lot van dezen veelbelovenden ingenieur. Gij zult het mij dus niet ten kwade duiden, als ik u verlof kom vragen op eigen gezag een onderzoek in te stellen in het huis in de Bouverey-Street!

— Natuurlijk kunt ge dat verlof krijgen, Mylord, haastte Baxter zich te antwoorden, die reeds spijt had over de wijze waarop hij zich zooeven had uitgelaten over het mogelijk lot van den beschermeling van den schatrijken edelman, die op dit oogenblik tegenover hem zat. Natuurlijk krijgt gij het verlof — maar gij moet het mij ten goede houden, ik kan mij niet voorstellen, hoe men nog een oogenblik kan twijfelen aan de schuld van den jongen man! Laten wij aannemen dat hij in drift heeft gehandeld — maar het feit, dat hij alleen de dader kan zijn, staat volgens mij onomstootelijk vast!

— Dat kunnen wij naderhand wel doen, mijnheer Baxter! Geef mij voorloopig slechts verlof, om de politie te mogen helpen, dat is alles wat ik van u verlang!

— Ik ben onmiddellijk tot uw dienst, Mylord! hernam Baxter.

Hij opende een lade, nam er een gedrukt formulier uit, vulde het in, onderteekende het, drukte er een datumstempel op, en overhandigde het toen aan zijn bezoeker.

— Ik dank u, mijnheer Baxter! Zoudt ge mij nu nog willen zeggen of er wellicht reeds iets naders bekend

is van Miss Moreland? Ik begrijp volstrekt niets van haar verdwijning!

— Wij evenmin! Zij heeft eergisteren op haar school wegens „dringende familie-omstandigheden” een paar dagen verlof gevraagd, en die zijn haar gegeven.

Raffles schudde het hoofd en bromde zacht voor zich heen:

— Wonderlijk! Wat kan dat te beteekenen hebben?

Eensklaps hief hij het hoofd op en vroeg:

— Weet haar vader het?

— Natuurlijk is de man reeds ondervraagd, mylord, maar hijzelf verkeert in doodsangst, daar hij volstrekt niet weet waar zijn dochter is! Zij heeft een briefje voor hem achtergelaten, dat al even raadselachtig is als de rest van deze zaak, en waarin zij hem mededeelt, dat zij een paar dagen op reis moest, dat hij zich vol-

strekt niet over haar ongerust moest maken, en dat zij hem later wel zou zeggen, wat de reden van haar reis was!

Raffles bekeek met aandacht den ivoren knop van zijn wandelstok alsof hij daaruit wijsheid trachtte te putten.

Toen stond hij op, vouwde het formulier dubbel, dat hem toegang zou geven tot alle politiebureaux, tot de hospitalen en lijkenhuizen, en vooral — tot het huis van de misdaad en nam daarop afscheid van den hoofd-inspecteur met de woorden:

— Ik dank u, mijnheer Baxter voor uw bereidwilligheid — en ik hoop maar een ding: dat is, dat mijn beschermeling onschuldig zal blijken te zijn, al geef ik zelf toe, dat de schijn in alle opzichten tegen hem is!

HOOFDSTUK V.

Het eerste onderzoek.

Voorzien van zijn volmacht als amateur-detective begaf Raffles zich allereerst, vergezeld door Charly, naar het huis in de Bouverey-Street, waar den vorigen nacht het geheimzinnige drama zich had afgespeeld.

Er stond een agent voor de deur op post, die echter aanstonds, nadat Raffles het kostbare papier vertoond had, plaats maakte voor de beide vrienden.

Het dienstmeisje, wier vriendelijk gezichtje thans zeer bleek was, opende hun de deur.

Zij herkende de bezoekers, en aanstonds barstte zij in snikken uit.

— O, mylord! Het is verschrikkelijk! Het kan niet waar zijn! Die goede mijnheer Barry! Neen, ik kan het niet gelooven, dat hij het gedaan heeft!

Raffles geleidde het snikkende meisje naar de vestibule-bank en zeide op vriendelijken toon:

— Zoo denk ik er ook over, lief kind! Wij zijn het

dus met elkaar eens! Nu moet je echter niet zoo snik-kne, maar mij liever eens zoo duidelijk mogelijk antwoord geven op mijn vragen, want de beantwoording daarvan kan van het grootste gewicht zijn! Ik heb mij tot taak gesteld, de zaak te onderzoeken, waarin mijnheer Barry op zulk een vreeselijke wijze betrokken is, en, als het kan, zijn onschuld aan het licht brengen!

— Vraag slechts, mylord, en ik zal u naar mijn beste weten antwoorden.

— Was je gisteren den geheelen avond hier in huis?

— Ja, mylord, ik ga nooit voor elf uur naar bed! Ik wilde dat gisteravond juist doen — toen dat vreeselijke voorviel!

— Jij hebt dus mijnheer Arthur Gale de deur geopend?

— Ja, mylord!

— Hoe laat was dat?

- Omstreeks 10 uur!
- Was mijnheer Barry toen de deur uit?
- Hij was geen vijf minuten geleden vertrokken, maar hij zeide dat hij spoedig weder zou terugkomen.
- Wist niemand waarheen hij zich begeven zou?
- Neen, dat had hij niet gezegd.
- Was het zijn gewoonte om te verzwijgen waarheen hij ging?
- Integendeel — hij deelde geregeld aan Miss Pincher mede, waar hij heen ging, als hij het huis verliet.
- Hebt gij hem de deur geopend toen hij terugkwam?
- Welneen mylord — mijnheer Barry had toch een sleutel!
- Hij kan dus zijn binnengekomen, zonder dat iemand het merkte?
- Dat is zeer goed mogelijk.
- Komt hij altijd door de huisdeur binnen aan de Bouverey-Street gelegen, welke wij zooeven ook zijn binnengegaan?
- Het dienstmeisje keek verwonderd op en antwoordde toen:
- Natuurlijk mylord!
- Ik vraag het maar, omdat... dit huis heeft immers meer ingangen?
- Nog twee, mylord! Een ervan wordt echter nooit gebruikt, en de ander slechts door eenige huurders, die daardoor vlugger hun kamer kunnen bereiken. Het huis is wat zonderling gebouwd, als het ware om een hoek heen.
- Raffles had met groote aandacht toegeluisterd en ook Charly liet zich geen enkel woord ontgaan van dit vragen- en antwoordspel.
- Hebt gij het schot gehoord? vervolgde Raffles toen.
- Ja mylord!
- Weet gij zeker, dat het er slecht een was?
- Volkomen zeker! Het was een heldere, scherpe knal en duidelijk verneembaar — als het er twee waren geweest, had ik het moeten hooren. Trouwens, alle andere huisbewoners zijn het daaromtrent eens!
- Waar is het lichaam van Arthur Gale nu?
- Het is nog boven, mylord! antwoordde het dienstmeisje huiverend. Zoo meteen komen zij het weghalen. Ik geloof dat de dokter van het gerecht nog boven is, met miss Pincher.
- Ik dank je, lief kind, dan zullen wij maar eens

spoedig naar boven gaan, zeide Raffles, terwijl hij de dienstbode een goudstukje in de hand drukte

Raffles en Charly gingen de trap op, en hadden spoedig het hun zoo bekende vertrek bereikt.

Toen zij er binnentraden, vonden zij daar twee detectiven, den gerechts-geneesheer, een agent van politie en miss Pincher, die bleek en bevend in een hoekje zat.

De vier mannen stonden om de rustbank heen, waarop het lichaam van den doode was uitgestrekt, dat zooeven door den gerechtelijken geneesheer geschouwd was.

Allen wendden het hoofd naar de deur, waardoor de beide vrienden binnentraden, en Raffles moest zich opnieuw legitimeeren.

Hij trad op den geneesheer toe en zeide:

— Ik geloof, dr. Pollock, dat ik reeds vroeger eens in de gelegenheid ben geweest, onder bijna gelijksoortige omstandigheden eenige vragen tot u te mogen richten in verband met een zeer geheimzinnige zaak. Vergis ik mij soms?

— Neen mylord, antwoordde de geneesheer glimlachend. Ik herinner het mij integendeel zeer goed, en ook dat de zaak in kwestie werd opgehelderd, dank zij uw sohranderheid en combinatie-vermogen! Ik vrees echter, dat gij in deze aangelegenheid uw tijd wel zoudt vermorsen, als gij zoudt willen trachten de onschuld van Frederic Barry aan den dag te brengen!

— Ik wil het toch pogen, waarde dokter! hernam Raffles. Zou ik u mogen vragen van welken aard de wonde is, welke Arthur Gale is toegebracht?

— Het is een schotwonde, op ongeveer 5 Meter afstand van het slachtoffer toegebracht. De kogel is in den rug binnengedrongen en...

Raffles slaakte een kreet van verwondering en keek den geneesheer met groote oogen aan.

— In den rug, zegt gij? Staat dat feit vast?

— Daaromtrent valt niet te twijfelen, mylord. Het kogelgat aan de rugzijde is zeer klein, zuiver rond, en met gave randen, terwijl de kogel, zooals zulks steeds het geval is, bij het verlaten van het lichaam een veel grooter wonde heeft gemaakt, met flardige randen en zeer ongelijk. Welnu, die uittredingswonde bevindt zich aan de borst!

Raffles en Charly wisselden een stommen blik met elkander.

Toen wendde Raffles zich weder tot den geneesheer met de vraag:

— Dus Barry zou Gale ruggelings hebben neergeschoten?

— Het kan niet anders, mylord!

— Dat weiger ik te gelooven! barstte Raffles uit. Al wist ik niets anders dan dit, dan zou het voldoende zijn om mij van zijn onschuld te overtuigen! Dat is niets voor Barry! Hij was de ridderlijkheid zelf, en als hij een mede-minnaar had neergeschoten, dan zou hij het gedaan hebben, met het gelaat naar het zijne gekeerd!

De geneesheer haalde de schouders op en zeide:

— Het behoort niet tot mijn bevoegdheid, mylord, om daarover te oordeelen. Ik doe niets anders dan een feit constateeren.

— In het verslag heb ik gelezen, dat de kogel in een deurpost is terecht gekomen?

— Dat is ook zoo, mylord — daar kunt ge hem nog zien zitten!

Raffles trad snel in de door den geneesheer aangezeven richting op de gangdeur toe, en had spoedig de plek gevonden, waar de misvormde kogel was binnengedrongen en blijven steken.

— De deurpost is van eikenhout en de kogel is er zeer ver in doorgedrongen, na door het lichaam van een man te zijn heengegaan, mompelde hij halffluid voor zich heen.

Hij wendde zich tot een der detectiven, die zwijgend en met vrij norsche gezichten terzijde waren blijven staan, en vroeg:

— Is de revolver hier, waarmede de daad gepleegd heet te zijn?

— De revolver van den arrestant bevindt zich onder de stukken van overtuiging op het hoofdbureau van politie, mylord! antwoordde de aangesprokene, het was een goede revolver, een Smith and Wesson!

— De wapens van die firma zijn inderdaad goed, hernam Raffles haastig, maar ik heb nooit gehoord, dat zij geblindeerde kogels verschietsen — zooals bijvoorbeeld de Browning, de Parabellum en het Mauser-repeterpistool dat doen! En de kogel die daar in het hout zit, heeft een stalen mantel!

De detectiven gaven niet aanstonds antwoord.

Blijkbaar waren zij door deze mededeeling getroffen, maar daarop antwoordde een hunner:

— Ik heb wel eens gehoord, mylord, dat er voor de

revolvers van Smith and Wesson thans ook wel eens geblindeerde kogels worden gemaakt!

— Het is mogelijk, mijn vriend — maar die hebben toch niet zulk een doordringingsvermogen, hernam Raffles kortaf. Bovendien zou ik dan wel eens gaarne willen weten, hoe de overige vier kogels in de revolver van mijnheer Barry er uitzagen.

— Dat waren gewone revolverkogels, geheel van lood, mylord! riep de andere detective uit.

— En gij zoudt mij willen wijsmaken, dat een revolver met vier gewone en twee geblindeerde kogels geladen wordt? Maak dat aan anderen wijs! riep Raffles uit.

Hij was weder eenige stappen teruggetreden, maar ging toen weder naar de deur terug, haalde een dun gouden potlood uit zijn vestzak, stak dit zoover hij kon in het kogelgat en zeide toen tot den detective:

— De kogel is in het hout binnengedrongen, volgens de richting waarin nu mijn potlood wijst, als wij dus die richting volgen, moeten wij noodzakelijk komen: eerst op de plek waar het slachtoffer stond, vervolgens aan die waar de moordenaar moet hebben gestaan. Dat zijt ge zeker wel met mij eens?

De twee detectives knikten zwijgend.

— Mijnheer Brand wees zoo goed eens hier te komen, vervolgde Raffles.

Charly voegde zich bij hem.

— Ga met uw gelaat naar de deur staan, neem dit meetlint in de hand, waarvan ik het eind zal vasthouden en loop langzaam achteruit, totdat gij 5 Meter hebt afgerold — ik zal u de goede richting wel aangeven!

Charly nam het opgerolde meetlint, hield de oogen op het kogelgat gevestigd en begon langzaam achteruit te loopen, terwijl Raffles hem door korte uitroepen de goede richting aangaf.

— 5 Meter! riep Charly eindelijk uit.

De oogen van Raffles hdden een zonderlingen glans gekregen.

Hij was bij de deurpost met het kogelgat erin blijven staan, met den ring van het meetlint tusschen de vingers en wendde zich nu tot den geneesheer, die dit alles zwijgend had gadegeslagen met de vraag:

— Gij zegt immers dat het schot op 5 meter afstand gelost moet zijn?

— Veel dichterbij kan het in ieder geval niet geweest zijn!

— Wel een paar passen verderaf?

— Ja, dat wel!

— Mijnheer Charly Brand, draai u eens om! riep Raffles uit.

Charly gehoorzaamde, en stond nu met zijn gelaat bijna vlak tegenover de portière van bruine stof, die de tweede deur van het vertrek afsloot!

— Schuif die portière eens even terzijde, wat ik u verzoeken mag, klonk weer de heldere stem van Raffles.

Charly schoof de portière op zij, en ontblootte nu een deur, die blijkbaar naar een aangrenzend vertrek leidde.

— Zie eens of die deur geopend kan worden, mijnheer Brand, vervolgde Raffles.

Charly draaide aan de kruk, de deur ging open!

— Wat is dat voor een vertrek?

Charly wierp een blik naar binnen en antwoordde toen:

— Het is een slaapkamer!

— Heeft zij een deur, die op de gang uitkomt?

— Ja!

— Ga eens zien of ook die deur open is!

Charly verdween, en een oogenblik later hoorden de aanwezigen hem een deur openen en weer sluiten.

De jonge man keerde weder in het vertrek, waar de moord gepleegd was terug en zeide:

— De gangdeur van de slaapkamer kan geopend worden!

Een oogenblik werd er geen woord gesproken.

Toen liet de stem van een der detectives met een kwalijk verborgen spottenden klank er in zich hooren, die zeide:

— Ik vraag wel verschooning, mylord, maar ik kan niet inzien, dat het er iets toe doet, van welke zijde het schot gelost is, en of het den man in de borst of in den rug heeft getroffen!

— Zoo, meent gij dat? vroeg Raffles langzaam. Wel, ik ben van een andere meening en later zullen wij daar nog wel eens over spreken! Nu zou ik gaarne het lichaam van den verslagene eens willen zien!

Hij trad reeds op de sofa toe en slaakte een lichten kreet van verwondering, toen hij het gelaat van den doode zag, dat slechts zeer weinig vertrokken was, daar de dood hem blijkbaar verrast had.

— Mijnheer Brand kom eens hier! zeide hij.

Charly kwam naderbij.

— Herkent ge dien man niet? vroeg Raffles op zachten toon.

Charly bekeek het wasbleeke gelaat wat nauwkeuriger, en riep toen uit:

— Maar dat is de man, die een paar dagen geleden in gezelschap van een ander bijna door ons onderstboven werd geloopen!

— Juist, en dien wij in de buurt van dit huis hebben zien zwerven! Zoo, dit is dus Arthur Gale!

De blikken van Raffles vielen op de colbert-jas en het vest van den dooden man, die over een stoel naast de sofa waren gehangen.

— Dit zijn kleeren van Frederic Barry niet waar?

— Pardon, Mylord — het is het pak van Gale! Wij hebben hem daarvan natuurlijk moeten ontdoen, toen ik zijn wond onderzocht.

— Is dit — zijt ge er zeker van, dat dit costuum door Gale gedragen werd, toen hij hier kwam? vroeg Raffles met een nadruk, die Charly ten zeerste verwonderde.

— Volmaakt zeker, Mylord.

— Wel, dan zou ik bijna zeggen..., nu, dat doet er voorloopig minder toe! Gij hebt zeker ook wel opgemerkt, dat dit costuum splinternieuw is, en nog nauwelijks eenige keeren kan zijn gedragen?

— Ja, Mylord! Ik kan echter niet inzien.... begon een der detectives aarzelend.

— O, het heeft misschien niets te beteekenen — er misschien heel veel, vervolgde Raffles nadenkend. Hebt gij alle papieren in deze kamer in beslag genomen?

— Ja, Mylord! Daar liggen zij! antwoordde een der detectives, terwijl hij op een stapeltje papieren wees dat op de tafel lag. Aanstonds zullen wij ze naar Scotland Yard brengen.

Raffles was snel op de tafel toegetreden, en doorzocht vluchtig de papieren die daar lagen.

Het waren voor het meerendeel oude brieven, rekeningen, bestekken, plannen en talrijke schetsen van werkstukken.

Ongeveer 10 minuten bleef Raffles aan de tafel staan lezen, en er lag een peinzende uitdrukking op zijn gelaat toen hij zich weder tot de beide detectives wendde, en zeide:

— Ik geloof, mijne heeren, dat deze zaak nog wel een zeer onverwachte wending zou kunnen nemen.

— Gelooft gij dat werkelijk, Mylord? vroeg een der beambten verwonderd. Gij zult het ons niet ten kwade

duiden, maar wij gelooven, dat de zaak zoo helder is als glas!

— Misschien is ze dat toch wel niet. Ik wilde nu nog wel een vraag stellen — de beklagde heeft gezegd, dat hij tusschen 10 en 11 zich naar het huis van Gale heeft begeven, om daar een gewichtig gesprek met hem te hebben, nietwaar? Heeft men dienaangaande reeds een onderzoek ingesteld.

— Ja, Mylord — het moet verzonnen zijn, want niemand heeft hem het huis zien binnengaan!

— Heeft men reeds onderzocht of dat inderdaad niet mogelijk is?

— Dat heeft men, Mylord — en de kans dat hij binnen zou zijn gegaan, zonder dat men het zag, bestaat wel, maar is zeer klein.

— Het is voor mij voldoende dat zij bestaat, mijne heeren, hernam Raffles bedaard. Zonderling genoeg, laat de criminalist dergelijke geringe kansen maar al te vaak buiten beschouwing! Mag ik vragen waarin die kleine kans bestond?

— De portier van het huis is een kwartier afwezig geweest, om een boodschap te doen — maar hij is er niet zeker van, dat het niet korter is geweest!

— Voor mij is 5 minuten reeds voldoende, heeren! riep Raffles uit. Het is immers zeer goed mogelijk, dat de deur heeft aangestaan en dat Barry regelrecht naar de woning van Gale is gelopen. Hij zal daar wel hebben aangebeld, en toen hij geen gehoor kreeg, zal hij wel begrepen hebben, dat zijn medeminnaar niet thuis was — want gij weet immers, dat de doode man die daar ginds ligt, zijn medeminnaar was?

— Natuurlijk, Mylord! Hoe zouden wij dat kunnen vergeten, daar immers dit feit als motief voor de misdaad wordt aangenomen.

— Zeer zuiver geredeneerd, heeren! Wilt ge mij nog zeggen, of Gale op kamers woont?

— Ja, Mylord.

— Was zijn hospita dan ook uit?

— Ja, zij had een avond vrij genomen! Gale was haar eenige huurder.

— Wel, wel, dat is alles zeer interessant! hernam Raffles, en zijn oogen tintelden als van een jager, die wild op het spoor is.

— Hebt gij reeds een verklaring gevonden van het feit dat Barry zijn overjas en hoed droeg toen men hem bij het levenlooze lichaam aantrof?

— De verklaring ligt dunkt mij nogal voor de hand, Mylord — hij wilde natuurlijk de vlucht nemen, na het plegen van zijn daad!

— Ja, ja, dat zal het wel zijn! Hij bleef alleen nog maar wat staan bij den man dien hij zoo juist gedood had — waarschijnlijk om zich te overtuigen, dat hij goed en wel dit aardsche tranendal had verlaten! Dat is zeer logisch!

De detective trok een beleedigd gezicht, beet op zijn snor, en hernam toen:

— Het is toch niet onmogelijk, Mylord, dat hij zoo zeer onder den indruk was van de vreeselijke misdaad, die hij zooeven gepleegd had, dat hij niet in staat was zich te bewegen!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik vind uw uitlegging wel een weinig gezocht! Als ik u mijn meening mag zeggen, dan geloof ik, dat Barry volstrekt niet van plan was om weg te gaan, of om te vluchten, zooals gij het noemt, om de eenvoudige reden, dat hij juist van de straat was teruggekeerd.

HOOFDSTUK VI.

Raffles volgt een spoor.

Na deze woorden heerschte er een vrij langdurige stilte in het vertrek.

Het was aan het gezicht der beide detectiven duidelijk te zien, dat zij niet overtuigd waren door de woorden van Zijne Lordschap, maar dat zij uit eerbied voor zijn hoogen rang geen tegenwerpingen omtrent dit punt meer durfden maken.

Raffles was intusschen het vertrek nog eens doorge-
loopen.

Eensklaps scheen hem wat in te vallen.

— Ik zou gaarne Miss Pincher eens eenige vragen stellen, en als het kan ook de heeren Longman en Birkett, als zij tenminste thuis zijn. Misschien wil de agent wel zoo vriendelijk zijn dit even voor mij te informeren!

De agent van politie bracht de hand aan zijn lakenschen helm en verliet het vertrek.

Een minuut of vijf later keerde hij terug met Miss Pincher, de hospita en de beide huurders, die hun jas nog aan hadden, want zij waren door den agent als het ware bij de huisdeur opgevangen, juist nadat zij waren binnengetreden.

Zij waren alle drie even bleek, en keken schuw van den een naar den ander, blijkbaar zeer onder den indruk van het gebeurde.

— Miss Pincher, begon Raffles op vriendelijken toon, om de hospita gerust te stellen, gij lijkt mij een verstandige vrouw, en gij zult u natuurlijk nog zeer goed herinneren op welke plek het lichaam van mijnheer Gale lag?

De hospita scheen zich even te bezinnen, en wees toen met bevende vingers op een plek niet ver van een kleine tafel, die dicht bij de deur stond, en waarboven een elektrische lamp was aangebracht.

— En gij heeren? zoo wendde Raffles zich tot de beide huurders, die zwijgend bij de deur waren blijven staan.

— Miss Pincher heeft u de juiste positie aangewezen,

mijnheer, — daar was het, een weinig terzijde van den stoel, die voor het kleine tafeltje staat, zeide Longman, een man met het type van het kleine renteniertje, en die blijkbaar nog steeds onder den invloed was van het vreeselijke tafereel, hetwelk hij den vorigen avond had moeten aanschouwen.

— Ja — daar was het! bevestigde nu ook Birkett, een klein mager mannetje met geel, sluik haar.

Raffles trad op de kleine tafel toe, en draaide den schakelaar om van de lamp die daarboven hing.

— Die lamp heeft een bijzonder helder licht! zeide hij, en daarop zich tot Miss Pincher wendende, vervolgde hij:

— Waar diende deze kleine tafel voor?

— Daar zat mijnheer Barry vaak te werken, nadat de duisternis gevallen was, en hij bij het raam niet meer kon zien.

— Wat kan er gisteren op die tafel gelegen hebben?

— Eenige boeken en tijdschriften!

— Zeker vaktijdschriften en boeken over de ingenieurskunde? ging Raffles voort.

— Dat geloof ik wel, mijnheer, antwoordde de hospita. Zij stonden tenminste vol teekeningen en figuren — daar liggen er een paar van, op de ronde tafel daarginds.

— Ik dank u, Miss — gij hebt mij zeer duidelijk geantwoord! zeide Raffles.

Daarop wendde hij zich weder tot de detectives met de vraag:

— Hebt gij soms reeds eens nagegaan, welk beroep mijnheer Gale uitoefent?

— Zijn hospita vertelde dat hij in den laatsten tijd niets om handen had, Mylord — hij moet vroeger voor ingenieur gestudeerd hebben!

— Ei! Voor ingenieur? Wel, dat is toevallig! riep Raffles uit, terwijl opnieuw dezelfde uitdrukking op zijn gelaat verscheen, waarover Charly zich reeds verbaasd had dien morgen. Hebt gij misschien reeds eenig

onderzoek naar zijn verleden ingesteld — naar het verleden van mijnheer Gale — ging Raffles voort.

— Ja, Mylord! Veel hebben wij echter niet kunnen ontdekken, want mijnheer Gale scheen nog al eenzellig te zijn, en hij had niet veel vrienden.

— Een had hij er toch zeker! bromde Charly voor zich heen.

— Hebt gij soms kunnen ontdekken, of hij wellicht op een of ander ingenieurskantoor is geweest?

— Ja, Mylord — hij heeft gestudeerd bij de heeren Chapman & Bowles, een zeer groote aannemersfirma te Manchester, die zich vooral bezig houdt met het uitvoeren van groote ijzer- en staalconstructies, zooals bruggen, hefkransen, viaducten, enz.!

— Wel, wel, dat is eigenaardig! kwam Raffles langzaam. Gij moet weten, dat mijnheer Barry eenige jaren geleden eveneens als volontair bij de heeren Chapman & Bowles heeft gewerkt.

— Dat wisten wij ook wel, Mylord, uit dezelfde papieren, welke gij zooeven hebt nagelezen.

— Gij wist het — en vindt het niets bijzonders? riep Raffles uit.

— Wat steekt daar voor bijzonders in, Mylord? vroeg een der detectives verwonderd. Het bewijst alleen maar, dat Barry en Gale elkander vroeger gekend hebben — en dat zal waarschijnlijk niet in het voordeel van den beklagde uitvallen!

— Gij meent van den beschuldigde! hernam Raffles koeltjes. Een beklagde is mijnheer Barry voorloopig nog niet!

Hij wierp nog een blik om zich heen, en gaf Charly toen een wenk, die zich nog volstrekt niet kon begrijpen, waartoe al deze vragen en opmerkingen hadden gediend, ofschoon hij zeer goed gevoelde, dat Raffles klaarblijkelijk eenig spoor volgde.

Raffles nam hoed en stok, maakte een kleine buiging voor de detectives, en vervolgens voor Miss Pincher en haar twee huurders en verliet het vertrek na den dokter de hand te hebben gedrukt.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om en zeide:

— Ik hoop, mijne heeren, dat gij niet zult nalaten, mij aanstonds op de hoogte te brengen als gij iets nieuws in deze zaak ontdekt! Mijnheer Baxter zal u gaarne mijn telefoonnummer opgeven.

Met gebogen hoofd en zwijgend, liep Raffles de gang door en hij scheen de aanwezigheid van Charly nauwelijks op te merken.

— Een ingewikkelde zaak — een raadselachtige misdaad! hoorde de jonge man hem in zichzelf mompelen.

De twee vrienden daalden de trap af, maar halverwege bleef Raffles staan.

Zij hadden nu een klein portaal bereikt waarop een korte, smalle gang uitliep.

Raffles wenkte Charly, en beiden gingen de gang in.

Aan het einde daarvan bevond zich een eikenhouten wenteltrap, die blijkbaar maar zeer weinig gebruikt werd.

Toen zij deze trap waren afgegaan, bereikten de twee mannen een met marmeren zerken bevloerden corridor, in het midden waarvan zich een deur bevond.

Raffles trok haar open, en tot zijn verwondering zag Charly, dat zij op de straat uitkwam!

— Wij zijn toch niet door deze deur binnengekomen, Edward? vroeg hij verbaasd.

— Neen, Charly, dat zijn wij niet — dit is de deur, waardoor de moordenaar van Arthur Gale is binnengekomen!

— Wat zeg je? Is Barry door deze deur binnengekomen?

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Wat praat je toch van Barry! Van hem is immers in het geheel geen sprake. Hij is aan deze misdaad even schuldig als jij of ik!

— Wat is dat? riep Charly ten hoogste verwonderd uit. Weet je dat nu reeds zoo zeker?

— Ik ben er vast van overtuigd!

— Maar als hij het niet was — wie is het dan geweest?

— Ik moet je eerlijk bekennen, Charly, dat ik dat nog niet weet! Maar wel weet ik, dat Barry het niet geweest kan zijn! Alles spreekt daar tegen! Ik zal je wat zeggen, Charly — ik ben er bijna zeker van, dat... Maar wacht eens, wat hebben wij daar?

Raffles had zich snel gebukt, en toen hij zich weer oprichtte, zag Charly dat hij een klein voorwerp in de hand hield.

Het was een eenvoudig paarlemoeren overhemdsknoopje, waaraan nog eenige draden vast zaten.

— Heb jij soms op het overhemd van de heeren Longman en Birkett gelet, Charly, vroeg Raffles.

— Om je de waarheid te zeggen — neen! Waarom vraag je dat?

— Omdat zij toevallig de twee huurders zijn, die wel eens van deze deur gebruik maken, als zij haast hebben om hun woning te bereiken! Nu, ik heb er dan wel op gelet! Longman was een zeer deftig gekleed heerschap, en het is al heel onwaarschijnlijk, dat hij een overhemdsknoopje zou verliezen, dat niet stevig genoeg was aangenaaid! Bovendien — hij droeg een zwart pareltje, in zijn fijn geplooid overhemd. Wat Birkett betreft — hij vergenoegde zich met een stijf frontje, zonder een spoor van een knoopsgat, een vod van een paar stuivers! Wij kunnen het er dus voorloopig wel voor houden, dat het knoopje verloren is door een man, die hier niets te maken heeft — dat wil zeggen, door denzelfden man die gisteravond laat hier is binnengekomen — met het bekende doel! Zooals je ziet, wordt het geheele huis keurig in orde gehouden, en als het knoopje reeds eerder verloren was, zou het al lang zijn opgeveegd.

— Wil je mij eens zeggen, wat je eigenlijk bedoelde met het vragen naar dat costuum van den doode?

— Je meent dat splinternieuwe geruite colbertpak! Ja, dat is een merkwaardige zaak! Wist je dat Barry juist zoo'n costuum had, of is je dat nooit opgevallen?

— Je hebt gelijk! Hij draagt al maanden lang zoo'n licht geruit pak! riep Charly uit. Maar wat drommel — ik kan nog maar altijd niet inzien, wat dat colbert-costuum met de geheele zaak te maken heeft!

— Kun je dat werkelijk niet, mijn jongen, nu, dan laat ik je tot je straf nog een weinig in de onzekerheid. Wij zullen nu maar eens eerst onderzoek gaan doen naar het verblijf van Miss Moreland, en het beste is, haar vader eens op te zoeken, want als er iemand is, die ons inlichtingen kan geven, dan zal hij het toch zeker wel zijn!

— En de man weet zelf niet waar zij heen is gegaan?

— Dat is zoo, maar hij kan ons zeggen wat hij weet en wat hij vermoed, en dat zal misschien voldoende zijn!

De twee vrienden begaven zich nu allereerst weder naar Scotland Yard en lieten zich daar het adres geven van den onderwijzer, Irwin Moreland.

Het was in een vrij afgelegen buurt en hij bleek in

een zeer eenvoudig huisje te wonen, op een tweede verdieping.

Een klein dienstmeisje opende hen de deur, en liet hen, nadat Raffles hun beider namen had genoemd, in een soort spreekkamertje, eenvoudig gemeubeld, maar met zorg onderhouden.

Enkele oogenblikken later trad Moreland binnen.

Hij was een man van buitengewoon grooten lichaamsbouw, en met nog stoere breede schouders, ofschoon hij minstens 65 jaar moest zijn.

Hij had donkere, heerschzuchtige oogen, die schuil gingen onder borstelige wenkbrauwen, een rechten neus, een krachtig ontwikkeld voorhoofd en een nog kaarsrechte gestalte.

Hij was op dit oogenblik zeer bleek, en een diepe rimpel was tusschen zijn oogen zichtbaar.

Een oogenblik bleef hij onbewegelijk op den drempel staan en keek de beide vreemdelingen met iets als wantrouwen in zijn blik aan.

Toen vroeg hij op gedempten, als omfloersten toon?

— Wie zijt gij, heeren, en wat wenscht gij?

— Heeft het dienstmeisje uw onze namen dan niet genoemd, mijnheer Moreland, vroeg Raffles.

Moreland streek zich even over het voorhoofd, als moest hij zich met moeite iets te binnen halen en antwoordde:

— Dat is waar — zij noemde den naam van Lord William Aberdeen, en dien van zijn secretaris, Charly Brand! Gij zult het mij wel niet euvel duiden, als ik u eerlijk verklaar, dat ik het doel van uw bezoek, niet kan vermoeden! Ik ga gebukt onder een noodlottig ongeval dat mij zeer getroffen heeft, en.....

— Juist in verband hiermede komen wij hier, mijnheer Moreland, zeide Raffles bedaard. Wij weten, dat Miss Grace plotseling verdwenen is, dat zelfs gij niet weet, waarheen zij gegaan is. Wij weten dat zij de verloofde is van ingenieur Barry, en wij hebben een eed gedaan, dat wij niet zullen rusten, alvorens zijn onschuld aan het licht is gebracht!

De sombere trekken van Moreland verhelderden zich een weinig, en nu stak hij Raffles en Charly beurte-de hand toe.

— Ik dank u voor die woorden, Mylord! zeide hij. Nu herinner ik mij ook — gij zijt de beschermeling van den verloofde van mijn eenige dochter! Zij heeft mij menigmaal van u verteld!

Een diepe zucht welde uit de breede borst van den

onderwijzer, en hij liet zich als gebroken op een stoel neervallen.

— Gij moet het alleen toeschrijven aan onzen wensch, om Barry te redden, mijnheer Moreland, dat wij u zijn komen bezoeken, om te trachten uit uw mond eenige nadere bijzonderheden te vernemen.

— Maar wat kan ik u zeggen, Mylord, wat gij nog niet weet! riep Moreland op doffen toon, en terwijl zijn wenkbrauwen zich smartelijk samentrokken. Het heeft immers reeds in de bladen gestaan! Grace is heengegaan en zij heeft slechts eenige woorden voor mij achtergelaten, natuurlijk met het doel om mij gerust te stellen! Maar dat zij mij dit heeft kunnen aandoen — ik geloof niet dat ik het ooit zal kunnen vergeten!

— Wat? Zoudt gij zoo streng zijn tegenover uw eenig kind? riep Raffles op een toon van ongeloof. Dat wil ik niet aannemen.

Moreland boog het hoofd, en op gesmoorden toon kwam het er uit:

— Ik ben misschien wel steeds een strenge vader voor haar geweest, maar God weet hoe lief ik haar had! Ik deed het om haar bestwil — ik wilde haar niet verliezen — zooals ik een ander kind verloren heb!

— Dood? vroeg Raffles op zachten toon.

— Dood — voor mij, Mylord! antwoordde Moreland toonloos. Maar daarover willen wij nu niet spreken, niet waar? Gij kwaamt mij immers om eenige inlichtingen vragen?

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer Moreland! Gij kunt u zeker volstrekt niet voorstellen, waarheen uw dochter gegaan is! Hebt gij geen familieleden, waarheen zij gereisd kan zijn?

De oude Moreland lachte schamper.

— Familieleden? De familie van mijn eerste vrouw is zeer klein — en ik zelf heb broeders noch zusters — en de familie van mijn tweede vrouw is schatrijk, dat wil natuurlijk zeggen, dat het voor mij, een armen onderwijzer, evengoed is, alsof zij niet bestond!

— Gij zijt dus tweemaal gehuwd geweest, mijnheer Moreland?

— Ja, Mylord, antwoordde Moreland kortaf.

— Miss Grace is zeker een dochter uit uw eerste huwelijk?

— Ja!

— Gij zult mij onbescheiden vinden — maar wie weet kan het ons op een goed spoor brengen, en dus waag

ik het er op om te vragen, of uit uw tweede huwelijk ook kinderen zijn gesproten?

— Een zoon, Mylord — maar ik zeide u reeds, dat hij dood voor mij is! Vier jaar geleden heb ik hem uit mijn huis verjaagd — en ik heb hem verboden hier ooit nog een voet te zetten! Hij kent mij, en hij weet dat hij van mij niets te wachten heeft.....

— Ik hoop dat gij het mij vergeeft, wanneer ik een pijnlijke snaar bij u heb aangeroerd, hernam Raffles. Wij zullen er niet meer over spreken. Gij hebt zeker reeds alle mogelijke moeite gedaan, om de verblijfplaats van uw dochter te ontdekken?

— Zij zeide dat zij binnen twee dagen weer terug zou zijn, Mylord — en daar reken ik op! riep Moreland uit, terwijl zijn oogen toornig fonkelden. Ik wil u wel zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben, wat zij tot hare verontschuldiging heeft aan te voeren. De reden moet wel zeer dringend zijn, die er haar toe bracht, om het huis van haar vader zonder zijn toestemming te verlaten!

— Daarvan ben ik overtuigd! zeide Raffles, terwijl hij opstond en den ouden man de hand toestak. Ik zie wel, dat gij ons niets naders kunt zeggen, mijnheer Moreland, en ik dank u voor het weinige dat ge mij hebt medegedeeld. Zoudt ge mij genoeg vertrouwen om mij aanstonds mede te deelen, als uw dochter is teruggekeerd? Ik ben er bijna zeker van, dat zij ons kostbare inlichtingen zou kunnen geven, en verder denk ik, dat zij wel zoo spoedig mogelijk zal terugkeeren, als zij verneemt, dat haar verloofde in de gevangenis is opgesloten, want zij moet evenzeer als wij overtuigd zijn van zijn onschuld.

— Gelooft gij daar zoo stellig aan, Mylord? vroeg de oude man op somberen toon.

— Gij dan niet? vroeg Raffles verwonderd.

— Ik heb mijn vertrouwen in de menschen verloren, Mylord! antwoordde Moreland toonloos, als gij mijn familieomstandigheden nauwkeurig zoudt kennen, dan zoudt gij mij daarin waarschijnlijk gelijk geven. Wat uw verzoek betreft — ik beloof het u dat ik het u onmiddellijk met een telegram zal laten weten wanneer Grace is teruggekeerd!

— Ik dank u, mijnheer Moreland.

De twee mannen namen afscheid van den ouden onderwijzer, en even later hadden zij hem verlaten.

Raffles scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

Nu en dan scheidt hij iets binnensmonds te prevelen, want Charly zag zijn lippen bewegen.

Zijn groote grijze oogen schitterden en eensklaps wierp hij 't hoofd in den nek en riep uit:

— Ik geloof dat er een weinig licht in de zaak begint te komen, Charly. Als wij nu nog weten, wat Barry bewoog om zich gisteravond laat naar Gale te begeven,

dan geloof ik dat wij het raadsel zoo goed als opgelost hebben!

— Je kunt voor je zelf spreken, Edward! riep Charly uit. Wat mij betreft — de zaak wordt er voor mij niet helderder op, maar integendeel zoo donker als de nacht!

HOOFDSTUK VII.

Hot Kladje.

Raffles stond glimlachend op den rand van het trottoir stil en draaide zijn wandelstok tusschen zijn vingers rond.

— Ik heb het je al eens gezegd, en ik herhaal het je mijn jongen, het mangelt je nog steeds aan combinatievermogen!

— Maar wat valt er dan toch te combineeren? riep Charly wanhopig uit. Vertel mij dat eens!

— Met genoeg, mijn jongen — maar dan zullen wij dat doen, terwijl wij naar het huis van Arthur Gale rijden!

— Wat moeten wij daar doen?

— In zijn papieren snuffelen — papieren geven dikwijls zeer kostbare aanwijzingen, meer dan mondelinge verklaringen het kunnen doen.

Nog terwijl hij sprak riep Raffles een auto aan en gaf den chauffeur het adres van Arthur Gale, hetwelk hij zich op Scotland Yard had laten geven.

Zoodra het voertuig zich in beweging had gesteld, begon Raffles:

— Het eerste wat mij in deze zaak trof, waren de woorden die Barry moet hebben uitgelaten toen hij naast het lijk van Gale werd aangetroffen! Herinner je je ze nog?

— Ik zal ze geloof ik nooit vergeten, antwoordde

Charly. Hij zeide: „Hij is dood — dat heb ik niet gewild!”

— Juist — dat heb je goed onthouden! Nu kunnen die woorden op tweeërlei wijzen worden uitgelegd — de moordenaar zou ze hebben kunnen uiten, als hij den ander eigenlijk tegen zijn zin had neergeveld, maar ook klinken zij zeer aannemelijk in den mond van een vijand, die zijn tegenstander door een ander vindt gedood. Ben je dat met mij eens?

— Ongetwijfeld! Ik heb ook aanstonds gemeend, dat in elk geval die woorden niet per se tegen Barry behoeften te pleiten!

— Mooi zoo! Dan hebben we het feit dat hij met jas en hoed was gekleed. Dat een moordenaar, die de vlucht wil nemen, dat niet aanstonds doet, maar nog eerst een sinistre tweespraak houdt met zijn slachtoffer, komt alleen maar op het tooneel voor — dat wil zeggen dat het iets onmogelijks is! Een man die een medemensch heeft neergeschooten en dat nog wel in zijn eigen huis, denkt aan niets anders dan vluchten — of wel hij geeft zich aanstonds in handen van de politie over! Maar het eigenaardigste was wel die kwestie met de revolver! Die kogel in de deurpost, mijn jongen, is afgeschoten uit een Mauser-pistool of een Browning of ik heb geen verstand meer van vuurwapens. Je hebt zelf de plek gezien, waar de moordenaar

moet hebben gestaan, toen hij het doodelijk schot loste!

— Ja — voor de bruine portière!

— Er voor — of er achter, Charly!

— Er achter? herhaalde Charly, terwijl hij Raffles met groote oogen aankeek.

— Wel zeker mijn waarde! De moordenaar stond in de slaapkamer, stak zijn hand door het gordijn, mikte even en schoot zijn slachtoffer ruggelings neer! Waarop hij aanstonds de vlucht nam.

— Hij zou dus geen woord met Gale gewisseld hebben?

— Geen woord — anders zou hij zijn vergissing dadelijk bemerkt hebben!

— Wat zeg je daar? Een vergissing? kreef Charly.

— Ja, Charly! Een noodlottige, moorddadige vergissing! De moordenaar meende, dat hij Barry neerschoot!

— Waarom denk je dat?

— Dat denk ik, omdat Gale sedert eenige dagen zonder dat de moordenaar het wist, of het zich herinnerde, volkomen hetzelfde costuum droeg als Frederic Barry — die er echter reeds eenige maanden in rondliep, zoodat het bij den moordenaar goed bekend moest zijn!

— Maar mijn hemel — de indringer moet dan toch zijn gelaat gezien hebben!

— Volstrekt niet, Charly, want Gale zat met zijn rug naar hem toe, aan het tafeltje, in de tijdschriften te lezen! Herinner je je niet, dat hij ook voor ingenieur gestudeerd heeft, en dat het zeer aannemelijk is, dat hij, om zich den tijd te korten en wachtend op de terugkomst van Barry, wat in die bladen is gaan snuffelen.

Charly antwoordde niet dadelijk, maar liet zich achterover in de kussens vallen en staarde voor zich uit.

Toen mompelde hij:

— Van dat standpunt heb ik de zaak nog in het geheel niet beschouwd!

— Vindt je het standpunt zoo verkeerd? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat zeg ik niet! haastte Charly zich te antwoorden. Het is zeer goed mogelijk, dat de zaak zich inderdaad zoo heeft toegedragen als jij vermoedt! Maar dan vraag ik nogmaals: Wie is de moordenaar geweest?

— Natuurlijk iemand, die reden had, Barry een doodelijken haat toe te dragen!

— Een medeminnaar misschien?

— Waarom niet? Er zijn in de wereldgeschiedenis tienduizenden misdaden gepleegd om een vrouw! Ja, ik zou durven zeggen, dat in laatste instantie *alle* misdaden terwille eener vrouw gepleegd zijn en nog steeds worden!

— Dan zou het iemand moeten zijn, die een vurigen hartstocht heeft opgevat voor Grace Moreland?

— Dat spreekt! In die richting zouden wij moeten zoeken! Maar er is nog veel meer! Je weet, dat Barry en Gale tegelijkertijd werkzaam zijn geweest op het aannemerskantoor van de heeren Chapman en Bowles, te Manchester. Welnu, op dat zelfde kantoor is de vader van onzen jongen ingenieur geruimen tijd als boekhouder in dienst geweest! Ik heb dat gezien in eenige brieven, die op de tafel in het vertrek lagen, waar de misdaad gepleegd is! Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik meen, dat er verband tusschen dit feit bestaat, en het bezoek, hetwelk Barry ging brengen aan een man, die hem blijkbaar slechts zeer in de verte bekend was, een bezoek dat volgens zijn eigen verklaring „van zeer groot belang” was! En dat was het ook, Charly! Luister maar!

Raffles deed een haal aan zijn sigaret, die de geheele auto met rook vulde, en vervolgde:

— Ik heb tusschen de briefjes, die ik vluchtig doorlas, een soort brandbrief van Gale gevonden, een soort dreigbrief, of die althans zoo kan worden opgevat door argwanende menschen. Oordeel zelf! Het briefje was slechts zeer kort en bevatte ongeveer het volgende: „Indien gij hedenavond om elf uur niet in mijn woning zijt geweest, voorzien van wat gij wel weet, dan zal ik u komen opzoeken, en de gevolgen zullen voor uw rekening zijn, als gij u niet naar mijn wenschen voegt! Ik heb middelen om u te dwingen, dat weet gij wel!”

— Om elf uur? Maar waarom kwam Gale dan reeds om even over tien uur bij hem! riep Charly uit.

— Dat is juist het vreemde en ik kan daar nog geen verklaring voor vinden! Waarom heeft Gale het in zijn brief vermeldte uur niet afgewacht? Dit is het juist wat ik in zijn woning hoop te vinden! Dat en den naam van zijn vriend, met wien wij hem eenige keeren in de buurt van Barry's woning hebben zien zwerven!

— Geloof je, dat die vriend iets met de zaak te maken heeft?

— Dat geloof ik inderdaad!

— Maar nu de raadselachtige verdwijning van Grace?

— Ja, dat is een zonderlinge zaak, die nog moet worden opgehelderd — maar ik heb een vaag vermoeden, dat de oude Moreland, blijkbaar een zeer streng vader, ons reeds een weinig op weg heeft geholpen! Heb je gehoord, wat hij over zijn zoon zeide?

— Natuurlijk! Er moet iets heel ernstigs met dien jongen zijn gebeurd, dat zijn vader hem heeft verstooten!

— Dat is duidelijk! En laten wij nu eens verder redeneeren, Charly! Zoogenaamde vrienden van Barry deelen hem mede, dat zijn meisje verscheidene malen naar een man is toegegaan, ofschoon hij zelf tot het laatste oogenblik blijft twifelen aan haar schuld. Het feit is echter blijkbaar niet te loochenen. Grace heeft het hart van een engel. Als die man nu eens niet haar geheime minnaar was, maar.....

— Haar broeder! klonk het bijna als een schreeuw van de lippen van Charly.

— Dat is te zeggen — haar stiefbroeder! Zou dat onmogelijk zijn?

— Volstrekt niet! riep Charly opgewonden uit. Daardoor zou integendeel reeds heel wat verklaard zijn! Haar vader is vreeselijk streng, maar zij heeft het niet over zich kunnen verkrijgen, den ongelukkigen stiefbroeder, die misschien in een ellendigen toestand verkeert, aan zijn lot over te laten! Wie kan zeggen, welke misdaad hij gepleegd heeft, die hem voor altijd van zijn vader verwijderd zal houden! Zij kan dus onmogelijk aan den ouden man zeggen, dat zij den verstooten zoon in het geheim bezoekt, waarschijnlijk om hem geld te geven!

— Goed geredeneerd, Charly! Zoo denk ik er ook over! Ik ga verder en zou het hoegenaamd niet vreemd vinden, als die reis van het jonge meisje in verband stond met haar stiefbroeder! Je hebt gehoord, dat de familie van den ouden Moreland zeer rijk is. Het is dus niet te verwonderen, dat het jonge meisje zich daar heen heeft begeven, buiten medeweten van haren vader, die het zeker ten stelligste zou hebben verboden, ten einde aan die rijkaards geld te gaan vragen voor haren broeder! Maar of die man het beklagenswaardige slachtoffer der omstandigheden is, waarvoor zij — en jij ook hem schijnt te houden — dat is nog zoo zeker niet!

Juist stond de auto stil voor een oud, verveloos huis, in een smalle straat.

De beide mannen stegen uit en Raffles gelastte den chauffeur op hun terugkomst te wachten.

De deur werd hun geopend door een slordig dienstmeisje met vuurrood haar, dat hen tamelijk verbaasd aankeek en toen vroeg wat zij verlangden.

— Wij zijn van de politie, lief kind! zeide Raffles glimlachend.

— Alweer? riep het meisje op brutalen toon. Dat staat niet stil! Er zijn er vandaag zeker al vijf geweest!

— Afzonderlijk?

— Neen, eerst twee en toen nog eens drie!

— En wat hebben onze collega's hier wel gedaan, lief kind? vroeg Raffles verder.

— In de kamer van dien armen mijnheer Gale gesnuffeld!

— En — hebben zij daar wat weggehaald?

— Papieren en nog eens papieren! U zult er wel geen snipper meer vinden!

— Nu, wij zullen het toch maar eens probeeren! kwam Raffles bedaard. Misschien is er toch wel iets blijven slingeren! Wijs ons den weg maar eens!

Mopperend en zuchtend ging het dienstmeisje den beiden gewaanden politiebeambten voor, vier trappen hoog, naar een vrij goed gemeubeld vertrek, waarvan de ramen op de straat uitzagen.

— Hier achter is de slaapkamer, zeide zij, op twee schuifdeuren wijzend, die op dit oogenblik waren dichtgeschoven. En daar staat het schrijfbureau van mijnheer Gale! Het was op slot, maar die heeren die hier voor u zijn geweest, hebben het brutaalweg opengebroken!

— Hoe durfden zij! riep Raffles op verontwaardigden toon. En nu kun je wel heengaan, meisje, maar aanstonds zullen wij je misschien nog eenige vragen moeten stellen, aan jou en aan de hospita — want ik vermoed, dat wij hier in een pension zijn!

— Als u de oogen goed had opengezet, had u het naast de deur kunnen lezen, snauwde het dienstmeisje, dat blijkbaar niet op haar mondje gevallen was.

En met deze woorden verliet zij het vertrek en trok de deur achter zich dicht!

— Wij zullen de grievende beleediging, ons door dit meisje aangedaan, zoo spoedig mogelijk zien te ver-

geten, Charly! zeide Raffles spottend. Laten wij liever dadelijk aan het werk gaan!

— Ik denk, dat wij binnen enkele minuten gereed zullen zijn! meende Charly.

— Hoezoo?

— De politie is ons immers vóór geweest?

— O, zij kan wel heel wat vergeten hebben! antwoordde Raffles luchtig. Dat bureau ziet er bijvoorbeeld juist uit, of het ergens geheime laden heeft, en het is niet de gewoonte van de heeren politiebeamten, daar naar onderzoek te doen! Zij nemen mede wat hun voor de hand ligt en daarmee basta! Ga jij maar eens in de slaapkamer zien dan zal ik in dien tijd dit bureau eens aan den tand voelen!

Charly schoof de zijdeuren vaneen en verdween in de slaapkamer, waar Raffles hem spoedig bezig hoorde met kasten en tafels.

Hij zelf trad op de schrijftafel toe en begon die te onderzoeken.

Het werd hem al spoedig duidelijk, dat de detectives, die hier voor hem waren geweest, alle losse papieren hadden medegenomen, want het tafelblad was geheel ledig. Ook de laden bevatten slechts weinige, en geheel waardelooze papieren.

Maar dit kon Raffles niet afschrikken.

Hij zette zijn onderzoek voort en het duurde niet lang, of hij had onder het tafelblad een geheime lade ontdekt, die een aantal papieren bleek te bevatten, benevens een portret.

Raffles las de eerste met de grootste aandacht door, en toen Charly binnen kwam met een teleurgesteld gelaat, vond hij zijn metgezel stil voor het bureau staan, met het portret in de hand.

— Ik heb niets gevonden, Edward! zeide Charly mismoedig. Ben jij misschien gelukkiger geweest?

— Ja, Charly, antwoordde Raffles op ernstigen toon. Ik heb reeds weder een nieuwen schakel in de keten ontdekt, welke deze geheimzinnige zaak bijeenhoudt! Weet je van wie het portret is, dat ik hier in de hand heb?

— Hoe kan ik dat raden?

— Van Grace Moreland!

— Wat! Van haar? Hoe komt dat portret hier? riep Charly in de uiterste verbazing uit.

— Heel eenvoudig — Arthur. Gale is haar stiefbroeder!

De mededeeling trof Charly als een knodsslag.

Hij liet zich op een stoel neervallen, en staarde als versuft voor zich uit.

— Dat is..... dat klinkt bijna ongelooflijk!

— Waarom?

— Waarom? Omdat..... weet ik het? Omdat het bijna niet is aan te nemen, dat die kerel, die blijkbaar niet veel bijzonders is, een broeder zou zijn van dat lieve jonge meisje!

— Een stiefbroeder, Charly! Vergeet dat vooral niet! Die Gale was een slecht mensch — zonder eenigen twijfel, maar Grace was een vrouw — en haar zwak, liefhebbend hart heeft hem misschien vergeven, wat haar vader nooit kan vergeten! Aan den achterkant van deze photo staat geschreven: „Aan mijn broeder Arthur!”, en dan een datum van drie jaar geleden.

— Maar hoe komt het dan, dat die man anders heet dan zijn stiefzuster? ging Charly voort.

— De reden ligt dunkt mij voor de hand — Gale is een aangenomen naam. De doode man in de kamer van Barry heet inderdaad Moreland!

— Het duizelt mij! En wat zou hij dan wel hebben uitgericht, dat hem den vloek van zijn vader op den hals heeft gehaald?

— Verraad, Charly! Niets meer of minder dan poging tot landverraad! In het begin van den oorlog schijnt de schurk in verbinding te hebben gestaan met Deutsche agenten! Is het een wonder, dat zijn vader hem voor altijd zijn huis ontzegd heeft.

— En waaruit blijkt dat?

— Uit deze papieren hier! Het zijn Deutsche brieven, waarvan de aard niet aan twijfel onderhevig kan zijn. Zij zijn slechts voor één enkele uitlegging vatbaar! Daarin wordt Moreland uitgenoodigd „met zijn belangwekkende zendingen voort te gaan”! Waarschijnlijk had hij stukken weten te stelen, die onze verdediging op de een of andere wijze betroffen.

— Maar hoe komt het dan, dat wij niets van die zaak vernomen hebben? De spion die zijn eigen land verried had toch voor een rechtbank moeten verschijnen, en de kranten zouden er wel iets van vermeld hebben!

— Ik denk dat men het verraad wel op het spoor is gekomen, maar dat men den naam van den verrader nooit met zekerheid geweten heeft! Misschien ook heeft de ellendeling zich door de vlucht aan den wrekkenden arm van de gerechtigheid weten te onttrekken. Daaraan zou het dan toe te schrijven zijn, dat hij zijn naam veranderd heeft. Hoe het ook zij, — zijn vader

heeft er in ieder geval van geweten, en hem heengezonden, met smaad en schande beladen!

— Maar nu weten wij toch nog altijd niet, wat Barry met Gale te bespreken had! riep Charly uit.

— Neen — met zekerheid weten wij dat niet. Maar hiervan kunnen wij overtuigd zijn, dat Gale den ongelukkigen jongenman door het een of ander in zijn macht had, iets, dat in het verleden ligt. Daarop duidt de geheele inhoud van het korte briefje!

— Daar valt mij iets in, Edward! Zou het niet mogelijk zijn, dat — het is wel vreeselijk om het te zeggen — dat Barry vroeger de medeplichtige van alles is geweest?

— Bij dat verraad? Onmogelijk, Charly! Eerder zou ik aannemen, dat ik er zelf bij betrokken was! riep Raffles uit. Neen, zeg ik je — dat is onmogelijk! Het moet iets anders zijn en ik zal niet rusten, voor ik het heb ontdekt!

Raffles had de papieren zorgvuldig bijeengebonden met behulp van een touwtje, dat hij op de tafel had gevonden.

— Dat zullen wij aan den armen vader ter hand stellen, zeide hij op zachten toon. Het is niet noodig, dat de politie hiervan in kennis wordt gesteld. Gale is dood, en heeft zijn misdaad geboet. Het zou wreed zijn, daarvoor zijn vader te laten lijden!

Hij liet zijn blikken nogmaals door het vertrek glijden en trad toen snel op de papiermand toe, waarin zich nog enkele ineengefrommelde proppen bevonden.

Hij ledigde de mand boven het blad van het bureau en begon zorgvuldig alle papieren vlak te strijken.

— Als hier werkelijk detectives zijn geweest, bromde

hij, dan waren het zeer vreemde detectives! Hoe kunnen men vergeten, den inhoud van een prullemand na te zien!

Hij begon de papieren een voor een na te lezen, schoof ze meestal met een ongeduldig gebaar terzijde totdat hij eindelijk een lichten kreet van voldoening en verwondering slaakte.

— Ik geloof, dat wij hier al hebben waarnaar wij zoeken, mijn jongen! riep hij vroolijk uit. Nu is het tenminste verklaard, waarom Gale niet op Barry wachtte tot het uur voorbij was, waarop de samenkomst was bepaald — verondersteld, dat Barry daar zou komen.

— Wat heb je daar dan? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Het klad van het briefje, dat Gale aan Barry geschreven heeft! En daarin staat het uur niet als *elf* maar als *negen* aangeduid! Gale heeft het zeker inderhaast overgeschreven, en toen een verkeerd uur ingevuld. Hij hield zich aan het tijdstip, in dit opgegeven, terwijl Barry natuurlijk dacht, dat hij uiterlijk om elf uur ten huize van Gale moest zijn! Hij ging om ongeveer tien uur de deur uit, en had dan nog ruimschoots gelegenheid gehad, op tijd in deze woning te zijn!

— Dat is dus alweder opgehelderd, zeide Charly opgewonden. Wij zullen er op die wijze wel komen!

— Wij zijn er bijna, Charly! hernam Raffles. Wij moeten nu alleen nog maar weten, waar de man is, en wie het is, die het overhemdknoopje verloor, ofschoon ik dat wel haast kan vermoeden, en wij moeten er achter zien te komen, wat het geweest is, waardoor die schurk van een Gale den ongelukkigen Barry in zijn macht had!

HOOFDSTUK VIII.

Grace Moreland.

Raffles stak ook het kladje zorgvuldig bij zich, en daarop verlieten de beide vrienden het huis, waar zij thans niets meer te zoeken hadden, na aan het dienstmeisje te hebben medegedeeld, dat zij wellicht nogmaals zouden terugkeeren, een mededeeling, welke de

dienende geest slechts met een medelijdend glimlachje in ontvangst nam.

Toen zij de villa in de Regent Street weder hadden bereikt, wachtte hen daar een verrassing.

Er lag een telegram op de zware tafel in de hal.

Raffles opende het en doorliep haastig den inhoud.

Het was onderteekend door den ouden Moreland en luidde: „Mijn dochter is zooeven teruggekeerd. Zij wenscht u dringend te spreken. Kom zoo spoedig u dit slechts mogelijk is.”

Het was nu bijna drie uur en de lunch der beide vrienden was er geheel en al bij ingeschoten.

Zij gebruikten snel een en ander, door de vaardige hand van Gaston, den ouden bediende, gereed gemaakt, en dadelijk daarop verliet Raffles het groote heerenhuis weder, na aan Charly de noodige instructies te hebben gegeven.

De groote blauwe auto bracht hem snel naar het oude huis, waar de onderwijzer woonde, en weinige oogenblikken later stond hij tegenover den ouden Moreland en tegenover een zeer bevallig meisje van omstreeks twintigjarigen leeftijd, zeer bleek en die blijkbaar aan een groote opwinding ten prooi was.

Zij trad aanstonds, nog voor haar vader een woord had kunnen zeggen, op Raffles toe, en greep met een driftig gebaar zijn hand.

— Goddank, dat gij er zijt, Mylord! riep zij uit, terwijl zij de kleine hand op het hart drukte, een diepen zucht van verlichting slakende. Ik heb zoo naar uw komst verlangd, want ik weet niet meer wat ik doen moet!

Raffles stelde haar met een paar woorden gerust en geleidde haar met zachten dwang naar een sofa.

Moreland was gedurende al dien tijd zwijgend terzijde blijven staan, met een somber gelaat en dicht opgeknepen lippen.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in het vertrek. Toen begon Grace op zachten toon:

— Gij zijt zooeven hier geweest, Mylord? en gij zijt dus op de hoogte van wat ik gedaan heb! Ik kon niet anders, Mylord! Ik mag u niet alles zeggen, want het is niet mijn geheim!

— Ik weet het, Miss! hernam Raffles op zachten toon. Ik heb het geheim ontdekt, en gij behoeft voor mij niets verborgen te houden. Arthur Gale was uw broeder, en gij zijt naar Manchester vertrokken om bij rijke familieleden geld voor hem te vragen — voor een man die het niet verdient! Ik wil u geen pijn doen, en daarom zal ik niet zeggen waarom hij het niet verdiende!

— Gij weet het, Mylord? zeide Grace fluisterend, en met neergeslagen blik. Hoe is dat mogelijk?

— Ik ben zooeven in zijn woning geweest, en daar heb ik papieren ontdekt, die aan de aandacht van de politie waren ontgaan, en die mij op de hoogte brachten van wat hij verborgen had willen houden, en wat zeker niet door mijn toedoen openbaar zal worden. Dat zweer ik u!

— Ik dank u, Mylord, zeide het jonge meisje aangedaan, en met tranen in de oogen. Gij weet dus nu wat ik in Manchester ging doen — en ik heb het ook zooeven aan mijn goeden vader opgebiecht! En — hij heeft het mij vergeven, al staat hij daar nu met zoo'n streng gelaat. Mijn broeder is nu dood — en door zijn dood heeft hij alles geboet! Ik vernam het vreeselijke nieuws in Manchester uit de bladen, en ik ben toen aanstonds terug gereisd. Trouwens, ik wil u wel bekennen, dat ik het doel van mijn reis niet bereikt heb! Men hield zijn beurzen voor mij gesloten, niemand wilde mijn stiefbroeder kennen!

— Het moet een zware gang voor u geweest zijn, miss, zeide Raffles, terwijl hij zijn hand op den schouder van het jonge meisje legde.

— Dat weet God, Mylord! Toch, wat had mij dat geraakt, als ik slechts mijn doel had bereikt, en hem geld had kunnen geven! Misschien was dan dit vreeselijke wel niet gebeurd! Mijn vader zegt mij, dat gij u met de zaak bemoeit, en daarom heb ik hem gesmeekt u aanstonds te roepen! Mijn verloofde, Frederic, zit nu in de gevangenis, beschuldigd van een vreeselijke misdaad! en hij kan niet schuldig zijn, Mylord. Dat is onmogelijk! Ik smeed u, red hem toch!

Grace kon niet verder spreken, maar barstte in snikken uit, vloog overeind en wierp zich aan de borst van haar vader, die haar zachtjes over het blonde haar streek.

— Ik zal alles doen wat in mijn vermogen is, zeide Raffles op vriendelijken toon, maar daarbij moet gij mij behulpzaam zijn.

— Maar hoe kan ik dat, Mylord? riep Grace hartstochtelijk uit.

— Door op mijn vragen te antwoorden.

Raffles dacht even na en begon toen:

— Er is hier een vergissing in het spel, miss, dat staat voor mij vast. Laat ik u aanstonds zeggen, dat ik evenmin aan de schuld van Frederic Barry geloof als gij zelf! Ik ken zijn karakter, en ik weet dat hij niet tot zulk een misdaad in staat is.

— Een vergissing? herhaalden vader en dochter

bijna gelijktijdig en met een klank van ongeloof in hun stem.

— Ja, mijnheer Moreland, een vergissing!

En nu deelde Raffles in korte woorden mede, wat hij in den loop van dien dag in de kamer van den jongen ingenieur gezien had, en wat hem tot de overtuiging gebracht had, dat de moordaanslag niet op Arthur Gale bedoeld was maar op Barry zelf.

De oude onderwijzer en Grace hadden met de grootste aandacht toegeluisterd.

Het jonge meisje was zoo mogelijk nog bleeker geworden en haar groote blauwe oogen hadden een verschrikte uitdrukking gekregen en zij huisverde alsof zij iets vreeselijks aanschouwde.

— Een ander moet dus de misdaad gepleegd hebben! vervolgde Raffles. Het is hier maar de vraag, wie die ander geweest is, en wij zouden reeds vrij wat verder zijn, als wij de motieven kenden die hem tot zijn daad hebben gevoerd.

Raffles bekeek even zijn nagels, vestigde toen zijn grijze doordringende oogen strak op het gelaat van het jonge meisje en vroeg:

— Zoudt gij mij niet op weg willen helpen? Kent gij niemand, die reden heeft om u verloofde fel te haten, zoo fel, dat hij hem naar het leven stond?

Weer heerschte er zwijgen in het vertrek, dat seconden lang aanhield.

Grace was blijkbaar aan een hevigen tweestrijd ten prooi.

— Hoe kan ik daar op antwoorden? vroeg zij ten slotte, nauwelijks verstaanbaar. Ik zou misschien door mijn antwoord een man in de bank der beklagden brengen die volkomen onschuldig is.

— Daarvoor behoeft gij niet bevreesd te zijn, miss, want ik zal mijn onderzoek zoover voort zetten, ik zou zooveel bewijzen verzamelen, dat aan zijn schuld of zijn onschuld niet te twifelen zou zijn! Zeg mij dus rond uit of gij iemand kent die in Barry, uw verloofde, een medeminnaar zou kunnen zien!

Grace knikte zwijgend eenige malen achtereen, terwijl zij beurtelings vlammend rood en doodelijk bleek werd.

— Toen kwam het op doffen toon over haar lippen:

— Ja, Mylord, zulk een man is er!

— Zijn naam?

— Irwin Burks!

— Was hij een vriend van uw stiefbroeder?

— Ja, ik geloof dat zij boezemvrienden waren.

— Heeft hij u wel eens gesproken over zijn liefde?

— Een paar malen, Mylord, toen ik mijn stiefbroeder op zijn kamer bezocht en hij daar was, of even later kwam. Ik heb hem echter telken male, zooals gij wel begrijpen kunt, met verontwaardiging afgewezen!

— Geloofst gij op uw eer en geweten dat hij er de man naar is, om een medeminnaar uit den weg te ruimen?

— Dat durf ik niet zeggen, Mylord! antwoordde het jonge meisje op heeschen toon, terwijl haar tener lichaam sidderde. Hij was een heftig en hartstochtelijk man, dat is alles wat ik weet en zeggen kan.

Raffles stak zijn vingers in zijn vestzakje, en haalde er het parelmoeren overhemdknoopje uit, dat hij bij de zijdeur van het huis in de Bouverey Street gevonden had.

Hij hield het tusschen duim en wijsvinger en liet het Grace zien.

— Herinnert gij u wellicht of Irwin Burks dergelijke knoopjes aan zijn overhemd droeg?

Grace bekeek het knoopje even, en antwoordde toen:

— Ik weet het niet zeker, Mylord, het is wel mogelijk! Zulke knoopjes worden aan slappe, ongekleurde overhemden vaak gedragen, en zij gelijken allen op elkaar.

— Daarin hebt ge gelijk, miss, hernam Raffles, terwijl hij het knoopje weer in zijn zak liet glijden. Weet gij het adres van Burks?

— Hij woont in Drury Lane, slechts weinig huizen verder dan de woning van mijn stiefbroeder. Het juiste nummer kunt gij daar wel vernemen.

— Meer behoef ik niet te weten, miss, zeide Raffles zacht. Ik kan mij begrijpen hoe pijnlijk dit onderhoud voor u moet zijn en ik zal er nu aanstonds een eind aan maken. Alleen moet ik u dit nog vragen, en ik doe het alleen omdat uw antwoord van het grootste gewicht kan zijn bij de oplossing van dit raadsel!

Hij wachtte even en, vervolgde toen:

— Is het u bekend, Miss Grace, of aan u, mijnheer Moreland, of uw stiefbroeder op een of andere wijze Frederic Barry in zijn macht kon hebben? Ik bedoel, hem zou kunnen dwingen om hem geld te geven, bijvoorbeeld?

Vader en dochter wisselden een snellen blik met elkander, maar aan de uitdrukking op hun gelaat be-

merkte Raffles aanstonds dat zij hem geen antwoord op de vraag zouden kunnen geven.

— Ik weet nergens van! zeide Moreland, met een trek van diepe smart op zijn bleek vertrokken gelaat. Mijn zoon is nu dood, en van den doode moet men niets dan goed zeggen, maar het zou mij niet verwonderen, als er weer een nieuwe schurkenstreek achter stak.

Met een snel gebaar legde Grace hem den kleinen hand op den bond.

— Dat moogt gij niet zeggen, vader! zeide zij met bevende stem. Arthur heeft zwaar misdreven, dat is waar, maar hij heeft er ook vreeselijk voor geboet! Jarenlang heeft hij zich steeds schuil moeten houden als een opgejaagd dier en ik was de eenige die zich zijn lot aantrok!

— Wij zullen er niet meer over spreken, hernam Moreland, terwijl hij zich afwendde, misschien om de tranen te verbergen die hem ondanks alles naar de bogen drongen.

Raffles had zijn hoed weder gegrepen, en maakte zich gereed om afscheid te nemen.

— Misschien heb ik wel een ander middel, om het te ontdekken. Maar als ik de waarheid op het spoor kom, en zij zou u pijn doen, dan zal ik haar voor mij houden, en zal ik de Justitie alleen datgene mededeelen wat zij volstrekt moet weten, om den dader zijn gerechte straf te kunnen laten ondergaan! Voor hem geen medelijden! Een sluipmoordenaar is een verachtelijk wezen, onverschillig wat zijn beweegreden zijn. Ik ga nu aanstonds onderzoek doen, en ik beloof u dat ik dadelijk het resultaat daarvan zal mededeelen, zoodra ik iets zekers weet!

Raffles stak het jonge meisje en haar vader beurtelings de hand toe en even later had hij het onde huis weder verlaten.

Hij riep op straat een huurauto aan en gaf den chauffeur het adres van het huis in de Bouverey Street op, waar den avond te voren de vreeselijke misdaad had plaats gehad.

Hij belde aan, duwde het dienstmeisje opzij, dat hem verbaasd aanstaarde en snelde aanstonds de trappen op.

Hij hield niet eerder stil voor hij het vertrek weder betreden had waar de misdaad gepleegd was.

Het lichaam van den doode was weggehaald, maar over den stoel hing nog steeds het licht geruite kostuum.

Raffles slaagde een zucht van verlichting.

— Gelukkig, dat de kleederen nog niet zijn weggehaald! bromde hij voor zich heen. Misschien brengen zij de oplossing wel! Want als de eene man den anderen in zijn macht heeft, dan moet hij een of ander geschreven stuk hebben waarop die macht berust. En daar zulk een stuk van groote waarde voor hem is, zal hij het wel steeds bij zich dragen, om niet de kans te loopen dat het hem wordt ontfutseld. Een porteuille is geen veilige bergplaats, wel echter de voering van een jas of vest!

Onder het spreken had Raffles zijn zakmes te voorschijn gehaald, geopend, en de voering van het vest losgetornd.

Hij slaakte een kreet van blijdschap en zegepraal, uit de losgemaakte voering gleed een opgevouwen stuk papier!

HOOFDSTUK IX.

Gerechtigheid.

Raffles ontvouwde het papier, keek allereerst naar de handteekening en doorliep het snel.

— Zoo, zoo, dat was het dus! bromde hij. Die mijnheer Gale alias Moreland schijnt een bijzondere schurk te zijn geweest — een grooter schurk nog, dan waarvoor zijn vader hem gehouden heeft. Nu, hier hebben wij alweder een schakel in de keten! Nu blijft ons niets anders meer over dan den dader te vatten — en den armen Frederic Barry op vrije voeten te laten stellen!

Raffles verliet snel het vertrek weder, sprong meer dan hij liep de trappen af, ijlde de straat op en wenkte den chauffeur van een huurauto.

— Naar de villa van Lord Aberdeen in de Regent street! beval hij. Een goede fooi, wanneer je als de duivel rijdt!

Deze aansporing had een goede uitwerking, want de auto snelde met een vaart door de straten, die den chauffeur herhaaldelijk in aanraking met het wettig gezag dreigde te brengen.

En de chauffeur kon zeggen, dat hij zijn halven souverain fooi eerlijk verdiend had, toen hij nauwelijks tien minuten later voor het groote heerenhuis stil hield!

Raffles snelde het huis binnen, en vroeg aan Gaston, die zich in de vestibule bevond:

— Waar is mijnheer Charly?

— In de bibliotheek, mylord.

— Ga aanstonds Henderson waarschuwen en zeg hem dat hij met de snelste auto voor komt!

Terwijl de oude man zich verwijderde om het bevel te gaan uitvoeren, ijlde Raffles naar de bibliotheek, waar hij Charly aantrof, verdiept in de lezing van de „Times”.

— Ben je daar al weer? riep de jonge man verheugd uit. Zijn we al verder dan de politie? Volgens de „Times” kan zij er kop noch staart aan vinden.

liever — zij beschouwt Barry nog steeds als den schuldige.

— De politie is een troep ezels, Charly! riep Raffles uit.

Hij haalde het papier te voorschijn, dat hij zooveel uit de kleedingstukken van den doode had gehaald, en vervolgde:

— Luister maar eens, en dan zul je begrijpen, waarom Barry zich op zulk een laat uur in den avond naar het huis van Gale begaf en waardoor die schurk hem in zijn macht had!

— Wat heb je daar dan?

— Een bekentenis van den vader van onzen jongen ingenieur!

— Wat is dat? een bekentenis?

— Ja, Charly. Je zult je herinneren dat Barry en Gale tegelijkertijd als volontair werkzaam zijn geweest op het kantoor van de heeren Chapman en Bowles, waar ook de vader van Barry als boekhouder in dienst was. Welnu, het schijnt dat de oude man, teneinde aan geld te komen, om zijn eenigen innig geliefden zoon in staat te stellen, zijn studie als ingenieur te voltooien, een malversatie heeft gepleegd, dat wil zeggen dat hij geld uit de brandkast heeft genomen, in de hoop het weder te hebben gerestitueerd voor de algemeene kasrevisie. De zaak moet echter door den chef ontdekt zijn, en deze moet den ouden Barry gedwongen hebben, een stuk te teekenen, waarin hij dit misdrijf erkent! Door welke wijze dit stuk in het bezit is gekomen van Gale, zal wel steeds een geheim blijven, en het doet er ook feitelijk minder toe, maar dit feit staat vast, dat die schurk er misbruik van gemaakt heeft, teneinde den zoon van den armen ouden man, die natuurlijk de nagedachtenis van zijn vader tot iederen prijs zuiver wilde houden, te dwingen hem nu en dan geld te geven!

— Die ellendeling! riep Charly verontwaardigd uit!

Nu wordt ook zijn dreigbriefje zoo helder als glas! Je zendt deze bekentenis zeker aanstonds aan Baxter?

— Ik denk er niet aan, Charly! De politie heeft er volstrekt niets mede te maken! Het is een geheim dat Gale met zich mee in het graf zal nemen! Ik geef dit stuk aan niemand anders terug dan aan Frederic Barry zelf!

— Je hebt gelijk, Edward, het zou ons toch niet dienstig kunnen zijn om den waren misdadiger te vatten, en misschien zou het onzen jongen vriend in de oogen van Baxter nog maar meer bezwaren!

— O, wat den waren moordenaar betreft, Charly, als hij thuis is, zullen wij hem binnen een kwartier in handen hebben. Je bent toch zeker van de partij?

— Kun je dat nog vragen? Natuurlijk ben ik dat, riep Charly uit. Wie is het?

— De man, dien wij op den hoek van Bouverey Street en Fleet Street bijna van de been hebben geloopt. Een boezemvriend van Gale, Irwinn Burks genaamd! Hij was krankzinnig verliefd op Grace Moreland, en hij heeft zich van Barry willen ontdoen, door een laaghartigen sluipmoord! Maar laat ons geen tijd meer verliezen met praten. Later verneem je de rest wel! Wapen je, dat zal wel noodig zijn.

— Ik heb mijn revolver in mijn zak!

— Vooruit dan!

De twee vrienden snelden het vertrek uit, en even later hadden zij plaats genomen in een snelle auto, bestuurd door Henderson, die hen in den kortst mogelijken tijd naar Drury Lane bracht.

Van den portier van het huis, waar Gale gewoond had, vernamen zij het adres van dien vriend Irwinn Burks.

Het bleek slechts weinig huizen verder te zijn.

Met opzet liet Raffles de auto echter een tiental meters verder rijden en pas daar stil houden.

Toen keerden de beide vrienden op hunne schreden terug en Raffles belde aan.

Een keurig dienstmeisje opende hun de deur.

— Is mijnheer Burks thuis, kindlief? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer!

— Zouden wij hem een oogenblik kunnen spreken?

— Ik zal uw bezoek aankondigen. Mag ik uw naam weten?

— Die doet er niet toe, lief kind! antwoordde Raffles terwijl hij het dienstmeisje een goudstukje in den hand drukte.

— Maar mijnheer Burks heeft gezegd, dat ik hem vooral van te voren moest waarschuwen, als er bezoek kwam.

— Zoo? Des te meer reden om dat verzoek in den winde te slaan, hernam Raffles. Wijs ons zijn vertrek maar eens aan, dat is alles wat wij verlangen.

Het meisje bekeek het goudstukje eens, bedacht misschien dat Burks niet zoo scheutig was, en ging den beiden bezoekers voor, een trap op, en een lange gang door, tot zij stil stond voor een eikenhouten deur, en gedurende haar tocht de opmerking had kunnen maken, dat de mannen bij het beklimmen van de trap en het doorloopen van de gang, niet meer leven maakten dan een kat zou gedaan hebben.

Het dienstmeisje wilde aankloppen, maar Raffles greep snel haar pols en wenkte haar om heen te gaan.

Schoorvoetend en eenigszins ongerust volgde het meisje het bevel op.

Raffles greep den knop van de deur, draaide hem om, en trad binnen, door Charly op den voet gevolgd.

Op het geluid van de opengaande deur was een man opgesprongen, die blijkbaar voor een kleine tafel had zitten schrijven, die tusschen de beide ramen geschoven was.

Het was een man van omstreeks dertigjarigen leeftijd, met een donker uiterlijk, vierkante kaken, en een laag voorhoofd, waaronder de zwarte oogen als het ware wegscholen.

Er vloog een krampachtige rilling over zijn gelaat, toen hij de beide bezoekers ontwaarde, die zoo ongevraagd waren binnen getreden, maar het vriendelijk lachend gelaat van Raffles scheen hem gerust te stellen.

— Mag ik vragen, mijne heeren, wat mij de eer van uw komst verschaft? en hoe gij hier onaangediend binnenkomt?

— Ik begrijp dat gij een weinig verstoord zijt, mijnheer Burks, zoo is immers uw naam? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, die ben ik! En wie zijt gij, als ik vragen mag?

— Onze namen zouden u niet interesseeren, mijnheer Burks! hernam Raffles kalm. Misschien deelen wij u die later wel mede!

De zwarte wenkbrauwen van Burks gingen de hoogte in en zijn blikken dwaalden beurtelings van den eenen naar den anderen bezoeker.

Toen zeide hij langzaam:

— Zooals gij wilt! Misschien wilt gij mij nu wel de reden van uw bezoek verklaren?

— Met genoegen, mijnheer Burks!

De vingers van Raffles gingen naar zijn vestzakje.

— Gij moet weten dat wij ons zooeven bevonden in een huis in de Bouverey Street, verschrikt u dat zoo? Gij wordt er geheel en al bleek van! Ik vergis mij misschien? Nu, het doet er ook niet toe. Wij waren dan in een huis in de Bouverey Street, en daar vonden wij... raad eens wat? Een parelmoeren overhemdknoopje. Gij kunt u niet voorstellen wat een moeite wij ons reeds gegeven hebben, om den eigenaar van dat knoopje te vinden, want wij vonden het op een zeer bijzondere plek. En zie nu eens aan, daar staat zoo waarlijk de man tegenover ons aan wiens overhemd dat knoopje ontbreekt! Neen, mijnheer Burks, uw hand uit uw zak, of het zal u berouwen!

Met een bliksemsnel gebaar had Raffles zijn revolver genomen en op de borst van den moordenaar gericht.

— Steek uw handen vooruit, beval hij kortaf.

Met een doodsbleek gelaat, en terwijl zijn oogen

hem uit het hoofd dreigden te pulen, stak Burks langzaam beide handen op.

Charly was een paar stappen naar voren getreden, en vatte met ongelooflijke behendigheid en snelheid de beide polsen van den man in de boeien.

— Houd hem in bedwang, mijnheer Brand, zeide Raffles, terwijl hij op de schrijftafel toetrad en haastig zijn blikken liet glijden over de papieren die daar lagen.

— Zoo, gij wilde dus vluchten? riep hij op verachtelijken toon. Gij zijt dus nog minder dan een sluipmoordenaar, want gij zoudt in staat zijn geweest een onschuldige aan de galg te helpen! Weg met u en dat het recht zijn loop hebbe!

Burks slaakte een kreet als een wild dier, en zijn oogen staarden als waanzinnig op de glinsterende boeien die zijn polsen omvatten.

Maar de beide mannen grepen hem aan, sleurden hem het vertrek uit en de trap af, en brachten hem naar de auto die in snelle vaart wegreed.

Een kwartier later was de moordenaar van Gale, den man die bij vergissing gedood was, in handen van Scotland Yard overgeleverd.

De volgende aflevering (No. 277) bevat:

De Millioenen Zending.

